

MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA 6

ÚŘAD MĚSTSKÉ ČÁSTI

ODBOR VÝSTAVBY

Č.J.: MCP6 101148/2013

V Praze dne: 20.12.2013

SPIS. ZN.: SZ MCP6 019177/2013/OV/Kot

Značka: P-4286/Dej

Vyřizuje: Ing. Stanislava Kotásková

Kontaktní spojení: tel.: 220 189 604 / skotasko@praha6.cz

Referentské č.: 42

Příloha: odvolání

VÝZVA

VYJÁDRĚNÍ K PODANÉM ODVOLÁNÍ

Účastníci řízení totožně 09.12.2013 **Ing. Martin Čtrnáctý**, Verdunská 39, P6, 09.12.2013 **Ivo Palkoska**, Puškinovo nám. 5, P6 (spoluvlastník č.p.892 Bub), 10.12.2013 **Ing. Viliama Čadková**, Verdunská 37, P6 a **NERA, s.r.o.**, 10.12.2013 OS Pro Hanspaulku, 11.12.2013 OS Tilia Thákurova, 11.12.2013 společně vlastníci b.j. Verdunská 818/39, P6: **Zdeněk Stulík, Ing. Jiří Had, Michal Štefaňák, Ing. Jan Rada, Ctibor Padevěd, Ing. Pavel Husák, Václav Krček, Doc. RNDr. Jarmila Radová, Ph.D.**; 11.12.2013 **OS Bubeneč**; 13.12.2013 **OS Via Praha 6**; dne 12.12.2013 **OS Šestka sobě**; 11.12.2013 (16.12.2013 na poštu) společně **Ing. Jiří Had**, Verdunská 818/39, **Ing. Jan Rada**, Verdunská 818/39, **OS Bubeneč sobě** a **Ateliér pro životní prostředí**, zastoupení JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, 140 00 Praha 4; podali odvolání proti rozhodnutí, které ve věci „**Polyfunkční budova – Vítězné náměstí – Praha 6**“ vydal odbor výstavby Úřadu m. č. Praha 6 jako správní orgán dne 5.11.2013 č.j. MCP6 060415/2013 pod spis.zn. SZ MCP6 019177/2013/OV/Kot na základě žádosti, kterou dne 6.3.2013 podala společnost

Vítězné náměstí, a.s., IČO 28511441, Evropská 2690/17, 160 00 Dejvice-Praha 6, kterou zastupuje Architektonický atelier Radana Hubičky, s.r.o., IČO 26764326, Wenzigova 1860/17, 120 00 Praha 2-Nové Město

Správní orgán Vám podle § 86 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zasílá stejnopis podaných odvolání a současně Vás

v y z ý v á,

abyste se k němu vyjádřil ve lhůtě **10 dnů** ode dne doručení této výzvy.

Otisk úředního razítka

Ing. Petr Malotín
vedoucí odboru výstavby

Toto oznámení musí být vyvěšeno po dobu 15 dnů.

Příloha:

- stejnopis podaných odvolání

Obdrží:

Žadatel a hlavní účastníci (dodejky):

1. Architektonický atelier Radana Hubičky, s.r.o., IDDS: gz4m46i
2. Hl. m. Praha zast. Útvarem rozvoje hl. m. Prahy, IDDS: c2zmahu
3. MČ Praha 6, zastoupená OÚR
4. SVM MHMP, IDDS: 48ia97h
5. OSOM MČ Praha 6, odd. evidence a realizace majetku, IDDS: bmzbv7c
6. Pražská vodohospodářská společnost a.s., IDDS: a75fsn2
7. ČD - Telematika a.s., IDDS: dgzdzrp
8. Dopravní podnik hl.m. Prahy ,akciová společnost, IDDS: fhidrk6
9. ELTODO-CITELUM, s.r.o., IDDS: k3h3xq2
10. Pražská teplárenská a.s., IDDS: jngcgsq
11. Pražská plynárenská Distribuce, a.s., člen koncernu Pražská plynárenská, a.s., IDDS: w9qfskt
12. PREdistribuce, a.s., IDDS: vgsfsr3
13. Telefonica Czech Republic, a.s., IDDS: d79ch2h
14. UPC Česká republika, s.r.o., IDDS: 4hds44f
15. T-Systems Czech Republic a.s., IDDS: s5tjtv8
16. GTS Czech s.r.o., IDDS: ztj89c7

vedlejší účastníci řízení – doručení veřejnou vyhláškou:

17. Městská část Praha 6, **úřední deska**, Čs. armády č.p. 601/23, 160 52 Praha 6-Bubeneč

Kot

Magistrátu hl. města Prahy
Odboru stavebnímu

prostřednictvím

ÚMČ Praha 6
Odboru výstavby
Československé armády 23
160 52 Praha 6

Praha, 10. Prosince 2013

Územním rozhodnutím ze dne 5. 11. 2013 (vyvěšeno 11. 11. 2013), č.j. MCP6 060415/2013, SPIS. ZN. SZ MCP6 019177/2013/OV/Kot byl vydán souhlas s umístěním stavby

"Polyfunkční budova - Vítězné náměstí - Praha 6" - dostavba bloku na Vítězném náměstí, Praha 6

na pozemcích parc. č. 4286, 1104/1, 1104/2, 1104/3, 1105, 1118, 2062/1, 2062/3, 2080, 2081/1, 2081/2, 2082/1 v k.ú. Bubeneč

Proti tomuto rozhodnutí podává o.s. Bubeneč

odvolání,

proti některým výrokovým rozhodnutím a to z následujících důvodů:

1. Nevýhovující vyvěšení oznámení o územním řízení

Podle §87 odst. 2 stavebního zákona má stavebník povinnost vyvěsit informaci o záměru na vhodném veřejně přístupném místě u pozemku, kde se má záměr uskutečnit.

Oznámení o tak závažném záměru na Vítězném náměstí bylo vyvěšeno pouze na 2 listech papíru formátu A4 a to na objektu ostrahy hlídaného parkoviště (resp. při výjezdu z něj), které je provozováno na předmětném pozemku. Umístění bylo namítáno v územním řízení jako nevhodné. Stavební úřad na str. 23 rozhodnutí ospravedlňuje umístění oznámení tím, že se jedná o „velmi frekventované místo s častým přístupem veřejnosti“. Místo sice veřejnosti přístupné je, avšak s výhradami a nikoliv běžně – je umístěné de facto v trase automobilů vyjíždějících z parkoviště a od běžně používaného a frekventovaného chodníku je vzdálené zhruba 8 (slovy osm) metrů. Z této vzdálenosti není vzhledem k malé velikosti oznámení ani rozeznatelné, o jak důležitou informaci se jedná. V žádném případě se nemůže jednat o místo k vyvěšení oznámení vhodné, jak předepisuje stavební zákon. Veřejnost tedy byla informována zcela nedostatečně. Popisované skutečnosti dokumentuje obrazová příloha č. 1 tohoto odvolání.

Další skutečnost chápe stavební úřad také nesprávně – konstatuje, že oznámení je vyhovujícím způsobem umístěno NA pozemku, avšak stavební zákon předepisuje umístění U pozemku, tedy na jeho hranici (je nabíledni, že právě z důvodu jeho snazší přístupnosti veřejnosti).

2. Nerespektování památkové zóny "Dejvice, Bubeneč, horní Holešovice"

Od prvopočátku vzniku projektu není zohledněn obsah vyhlášky MHMP 10/1993, kde se zcela jasně v čl. 4 „Podmínky pro stavební a další činnost“ stanoví tyto podmínky:

- a) *při pořizování územně plánovací dokumentace, musí být vymezena a respektována vhodná základní funkce památkových zón v prostorovém a funkčním uspořádání území, jakož i zhodnocována urbanistická skladba území*
- b) *využití prostorů, ploch, území a staveb v památkových zónách musí být v souladu s jejich charakterem, architekturou, kulturní hodnotou, kapacitními a technickými možnostmi*
- c) *veškeré úpravy prostorů, ploch, území a staveb musí směřovat k jejich estetickému, funkčnímu, technickému, kulturnímu a společenskému zhodnocení s ohledem na charakter památkových zón*
- d) *při nové výstavbě, přestavbě a modernizaci musí být zohledněn charakter a měřítko zástavby a prostorové uspořádání památkových zón, rozsah nové výstavby, přestavby a modernizace musí být přiměřený památkovému významu jednotlivých částí památkových zón.“*

Není třeba složitých rozborů, aby bylo zřejmé, že záměr těmito podmínkám zcela zásadně nevyhovuje. Zmiňovaná vyhláška nebyla brána v potaz ani v pravidlech architektonické soutěže. Nesoulad s okolním prostředím vyjádřil i účastník Ing. arch. Beránek při jednání poroty, který pravil, že návrh „nerespektuje mnoho prvků“, o rok později nerespektování regulací potvrdil i MUDr. V. Gebouský 24. 6. 2011 na jednání ZMČ: „projekt pana arch. Hubičky vůbec nesplňuje regulace, takže ten tam prostě vzniknout nemůže“.

Výroky zmíněných pánů byly v rozhodnutí označeny jako již neodůvodněné s tím, že se vztahovaly k soutěžnímu návrhu a od té doby doznal návrh jistých změn a v následné studii byl již upraven. Máme za to, že projekt však zůstal jako celek bez výrazných změn, které by prostředí, kam je umisťován, zohledňoval. Stavba tohoto pojetí nemůže požadavkům vyhlášky vyhovět ani po drobných úpravách.

Vznesené námitky proti nerespektování památkové zóny zamítá stavební úřad na základě vyjádření OPP MHMP, které ústy svého končího ředitele Jana Kněžínska konstatoval přípustnost stavby; ve výše citovaných bodech vyhlášky 10/1993 nachází kupodivu shodu a překvapivě konstatuje, že záměrem „jednotně koncipované měřítko historické zástavby není atakováno“, nepochopitelně tvrdí, že záměr není konkurentem Engelovy architektury, „ale naopak se do urbanistického konceptu náměstí nenásilně začleňuje“.

Následné vyjádření Památkové inspekce MK ČR pouze konstatuje předchozí zhodnocení OPP MHMP a NPÚ a v podstatě stavbu hodnotí podle již shromážděných „důkazů“ a stanovisek a dokonce vyjadřuje názor, že již „první pravomocné závazné stanovisko“ zavdává žadateli „právo stavbu v této hmotě dále připravovat k realizaci“ a inspekce tak uvádí nemožnost jakéhokoli dalšího památkového zásahu konstatováním, že „všechny složky památkové péče musejí toto právo respektovat“, a zřídka se tak i možnosti svého (či jiného) rozhodnutí. Všechna podkladová rozhodnutí jsou tak označena za nepřezkoumatelná. Tento postup je neodůvodnitelný, ale i o něj se ve svém rozhodnutí stavební úřad opírá.

3. Řešení náměstí jako celku

V souvislosti s vyhláškou 10/1993 o památkových zónách je nutné uvažovat v souvislostech i další zástavbu lokality (čl. 3 vyhlášky: „a) historický půdorys a jemu odpovídající prostorová a hmatná

skladba, b) urbanistická struktura ... charakter objektů a pozemků, architektura objektů a jejich exteriéry ..."). Námitky vedené ve smyslu nekonceptního urbanistického řešení výstavbou budovy Line poráží stavební úřad zcestným úsudkem, že „blokový systém zástavby“ je podle regulace „zakončený v prostoru náměstí monumentálními stavbami“. Dosavadní stavby na náměstí však za monumentální (=působící svou velikostí, velkolepostí) označit nelze, jsou blokové zástavbě přiměřené, kdežto připravovanou budovu však zcela jednoznačně za monumentální označit lze. Požadavek komplexního urbanistického a architektonického pohledu na náměstí potom vidí stavební úřad v řešení středu náměstí („pokud možno i s Engelovým obeliskem ve středu“ (!)) – ale až po doplnění jednotlivých segmentů. Touto svérázně chápanou „koncept“ (str. 26 rozhodnutí) nahrazuje koncepcí Engela, která prokazatelně řešila zástavbu náměstí jako nedělitelného celku.

Budova Line se z dosavadního architektonického rázu zcela vymyká, výrazivo (členění fasáda, podloubí – rizalit, ...) je zcela odlišné a s náměstím nekoresponduje. Ani další zástavbu v dosud volném sektoru náměstí nelze řešit podobným přehlížejším způsobem řešit, urbanistické hodnoty je třeba dotvořit citlivě.

Se zástavbou v prostoru Vítězného náměstí souvisí i vyhláška 26/1999 (OTPP), kde se v čl. 4, odstavec 3 hovoří o umísťování staveb „v souladu s mimořádným kulturně historickým významem“ musí „chránit a výrazně uplatňovat památkové rezervace a zóny, ... Musí se vytvářet vhodná urbanistická, architektonická ... vazba na ... veřejné plochy“. Toho lze dosáhnout jen při řešení náměstí jako celku. Že jsou tato i jiná slova vyhlášky v rozhodnutí překroucena (např. na str. 24 „Předmětný záměr respektuje ... OTPP, neboť dle názoru stavebního úřadu odpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí.“) a jak s nimi stavební úřad pracuje, lze vyčíst z vyjádření na str. 21 „Hmotu navrhovaného objektu pokračuje v původní představě prof. Engela“. Jaké byly představy prof. Engela je vidět na jeho budovách.

4. Chápání pojmů hřeben a římsa

I v souvislosti s výše zmíněnou památkovou zónou byly vzneseny připomínky k odlišnému chápání pojmů hřeben a římsa stavby. V popisu stavby je pro výšku stavby zavádějícím způsobem použitý pojem hřeben. V odůvodnění námitek klade mezi výšku předmětné budovy a hřeben rovnítko, přičemž v popisu stavby na str. 21 je zviditelněna odlišnost pojmů („výška navrhovaného objektu je shodná s výškou hřebene navazujících budov“). Podle dostupných zdrojů (chystaná ČSN ISO/DIS 6407-1 (73 000) Pozemní a inženýrské stavby – Terminologie, Technický slovník naučný z r. 2004 i Encyklopedie světové architektury z r. 2000) je hřeben chápán vždy jako průsečnice dvou skloněných nebo šikmých rovin. V případě předmětné stavby je pojem hřebenu použitý účelově, aby navodil soulad s pojmem hřebenu použitý v regulacích, resp. jeho definovanou výškou. U budovy Line se o žádný hřeben nejedná. To je dobře popsáno v odůvodnění na str. 21: „dominuje ... zakřivená střecha, plynule přecházející měkkými oblouky...“. V odůvodnění námitek na str. 25 je použita nedohledatelná definice hřebene (bez uvedení zdroje) jako „vodorovné ukončení střechy“. Závěr „budova „Line“ tak budova Generálního štábu jsou stejně vysoké“ je pravdivý, avšak na předchozí navazuje zcela nelogicky.

Podobně zavádějícím způsobem je použitý pojem římsa (je použita doslovná citace z Wikipedie). Proti původnímu návrhu záměru je zlatá lamela alias římsa vystouplá a doplněná předsazenou trubkou, avšak ve výrazném nároží nesplňuje Engelovo chápání římsy – totiž část budovy nad římsou je u záměru od paty domu viditelná.

Co se týče architektonických prvků, potom další nepřiměřeností na náměstí je přílišný důraz na vodorovné členění fasády, výraznější svislé členění je po připomínce KÚR ÚMČ Praha 6 nahrazeno pouze proříznutím lamel a zvýrazněním prvků až za lamelovou fasádou.

Z další původní a oprávněné podmínky KÚR, aby pochozí plochy kolem budovy byly ve stejné rovině jako celé náměstí zbylo kompromisní řešení, kdy úroveň 1.NP záměru zůstává na původní kótě 0,75 m pod úrovní náměstí (str. 34 rozhodnutí). Zachování stejné nivelity parteru by mělo být pro náměstí zásadní. Snížení úrovně 1.NP umožňuje potom spolu s vadně interpretovanými pojmy římsa a hřeben zvýšení celkové hmoty a podlažnosti objektu.

5. Posouzení dopadů na ŽP bez souvislostí s ostatními záměry v oblasti

V předložené dokumentaci je vliv staveb v okolí a staveb souvisejících nedostatečně zohledněn. Např. na str. 29 je tvrzeno, že „*předložené dopravní podklady od TSK-ÚDI zahrnují všechna relevantní data o stavbách v okolí záměru, včetně Blanky a SOKP*“. Přitom např. v řízení EIA, na které je v rozhodnutí odkazováno, je vysloveně na str. 32 závěrů zjišťovacího řízení řečeno, že „*se severní částí Pražského okruhu (stavby 518 a 519) se nepočítá*“. Prognózy intenzity dopravy při dokončení Blanky i SOKP přitom slibují na Jugoslávských partyzánech 26 tisíc a na Svatovítské 39 tisíc aut za den.

Těžko také mohla být do posouzení vlivů zahrnuta „*relevantní data*“ o stavbě např. Dejvice Center, neboť ta se nyní nenachází v žádné verzi přípravy, natož aby k ní byla zpracována dokumentace vlivu na ŽP. V této souvislosti je pochybný v bodě 14 posouzení stavebním úřadem (str. 7) vznesený požadavek koordinace se stavbou „*2002-1025-03454 Vítězná nám. Dejvice Center, P6*“. Tento bod je nesplnitelný.

V závěrech zjišťovacího řízení EIA je na str. 42 popisována stávající akustická situace jako „*zatížená pod i nad úrovní limitů*“. Existenci míst „*nad úrovní limitů*“ územní rozhodnutí vůbec neuvádí.

Jako systémovou závalu při hodnocení kvality ovzduší vidíme v absenci dlouhodobějšího měření emisí v prostoru Vítězného náměstí – na Praze 6 jsou monitorovací stanice pouze ve Veleslavíně a v Suchdole, přičemž žádná z nich neměří koncentraci částic PM_{2.5}. Data o ovzduší, která jsou v rozhodnutí odkazována, byla získána pouze dílčím měřením a potom modelováním na počítači a zcela o stavu ovzduší na Vítězném náměstí nevypovídají.

6. Chybné informování radnice o termínu podání odvolání

V prosincovém čísle časopisu „Šestka“ (podle tiráže „Noviny Městské části Praha 6“) vyšel článek o územním rozhodnutí k předmetné stavbě (<http://www.sestka.cz/index.php?clanek=3777>). Hned v první větě článku se píše: „Územní rozhodnutí není pravomocné a do 4. 12. bylo možné se proti němu odvolat.“ Vzhledem k tomu, že číslo časopisu vyšlo právě 4. 12. a časopis je oficiálním periodikem MČ (předseda redakční rady je zástupce starostky René Pekárek, radní odpovědný za strategický rozvoj, starostka je potom členkou redakční rady), mohli považovat čtenáři tuto informaci za pravdivou. Je však mylná, neboť termín pro podání odvolání je o týden později 11. 12. 2013. To vyplývá z data vyvěšení územního rozhodnutí – 11. 11. 2013 (<http://www.praha6.cz/tabule/rozhodnuti-o-umisteni-stavby-polyfunkcni-budova-vitezne>

namesti-praha-6-2013-11-11.html?archiv=1). To dokumentuje i příloha č. 2 tohoto odvolání – otisk obrazovky internetové úřední desky a kopie novinky rozeslané e-mailem. Podle § 25 odst. 2 správního řádu se považuje rozhodnutí za doručené 15. dnem od vyvěšení a od tohoto data běží podle § 83 správního řádu 15denní odvolací lhůta, ve výsledku je tedy termín odvolání 11. prosince 2013. Uvedení mylné informace může být považováno za záměrné uvedení v omyl případných odvolatelů, což by mohlo znamenat zmenšení jejich počtu.

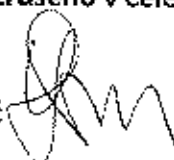
Uvedená zjištěná skutečnost současně souvisí i s námitkami podjatosti vůči starostce, tajemníkovi i úředníkům, které byly vzneseny při ústním projednávání. O nich bylo rozhodnuto samostatně, proto do odůvodnění územního rozhodnutí nebyly stavebním úřadem zahrnuty. Opírá se o vyjádření ředitele MHMP Ing. Trnky z 25. 6. 2013, který uvedl, že starostka a tajemník nejsou „úředními osobami“. Tajemník potom mohl rozhodnout o námitce podjatosti vedoucího odboru výstavby atd. Stavební úřad v rozhodnutí (str. 18) věc uzavírá konstatováním, že „Tzv. systémová podjatost nebyla v řízení prokázána“. Za systémovou (či generální) podjatost se přitom považuje situace, kdy ve správním řízení, nebo ve věci, která je v ekonomickém zájmu obce či je obec účastníkem řízení, rozhodují její zaměstnanci. To je v tomto případě jasně naplněno (ekonomický zájem, smlouva nadstandardní vztahy s investorem aj.). Chybné zveřejnění termínu odvolání proti územnímu řízení je dalším dokladem skutečnosti, že je správní řízení obcí ovlivňováno. Proto by mělo být námitce podjatosti vyhověno a správní řízení kontroverzní stavby svěřeno úředníkům s jinou místní působností.

Závěr

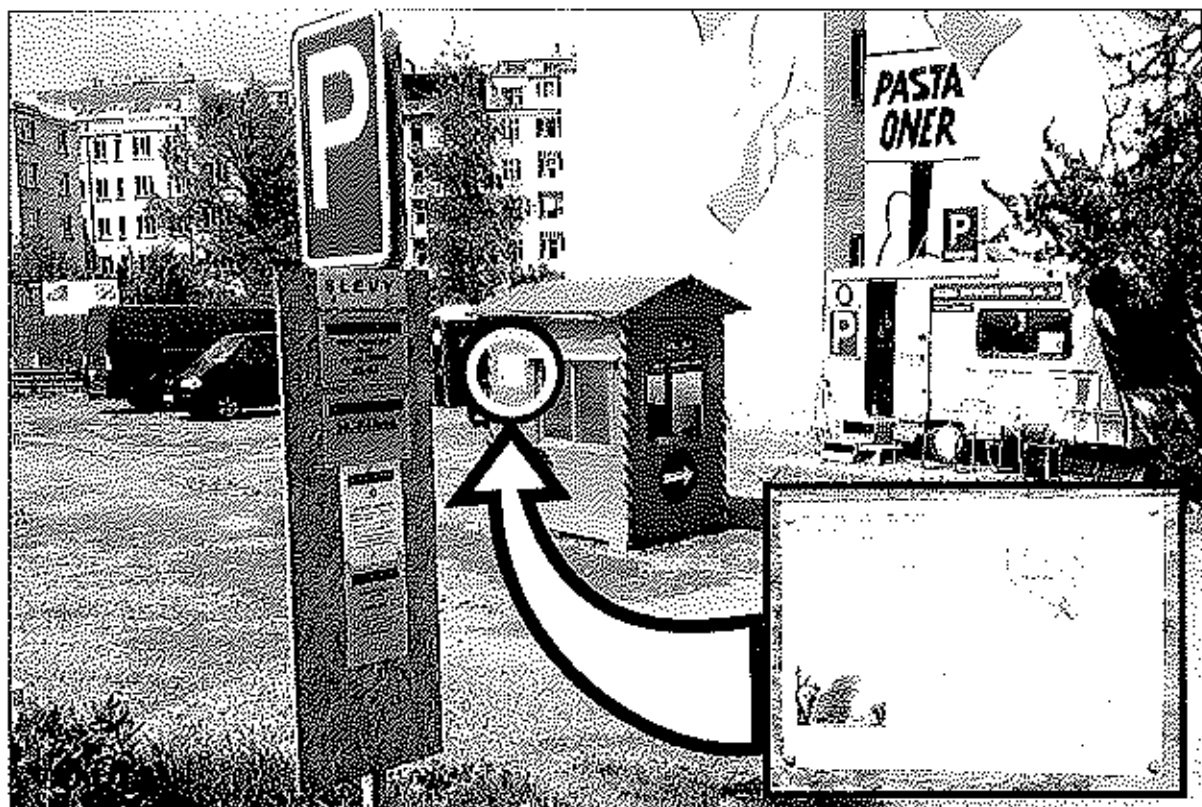
Jak bylo uvedeno výše, v územním řízení sledujeme řadu skutečností, které umístění předmětné stavby neumožňují. Zamýšlený záměr umísťovaný do lokality vnímáme jako nepřiměřený, a v rozhodnutí uváděná dobrozdání památkových institucí považujeme za selhání památkové péče. Procesně bylo ovlivněno již v počátku způsobem zveřejnění oznámení záměru na nevhodném místě, řízení (resp. možné odvolání) bylo ovlivněno i uveřejněním mylné informace o termínu možného odvolání v radničních novinách Šestka. Tyto skutečnosti považujeme jako důvodné k ovlivnění průběhu řízení.

Ze všech výše uvedených důvodů se Občanské sdružení Bubeneč proti rozhodnutí Odboru výstavby ÚMČ Praha 6 odvolává a navrhuje, aby územní rozhodnutí č.j. MCP6 060415/2013 bylo nadřízeným orgánem **zrušeno** v celém svém rozsahu.

Ing. Jiří Škvor
předseda o.s. Bubeneč
IČ 26644266
Verdunská 19
160 00 Praha 6

Poznámka: Jedná se o řízení s velkým počtem účastníků, a tedy dle § 144 odst. 5 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb. není odvolatel povinen podávat odvolání s potřebným počtem stejnopisů.

Příloha č. 2 – Datum vyvěšení a mylná zpráva o termínu odvolání

OPUZDŘENÍ PRO OBČANY

naše weby: [Jak do školy](#) [Jak do školy](#) [Zdravá 6](#) [Seniory 6](#) [Bezbariérová 6](#) [Šestka](#)

[Kontakty](#) [Úřední hodiny](#) [Pro média](#)

[Hledat na webu](#)

DRÁŽ

MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA 6

Politická vláda | Úřední hodiny | **Úřední deska** | Podatelna | Odkazy | Informování občanů

K národním výpočtům | Granty a dotace | Služby | Volní úřady | Tajemství | Věci 2013

[Úřední stránka](#) [Úřední deska](#) [data.správa.cz](#)

Úřední deska - ARCHIV

Rozhodnutí o umístění stavby: "Polyfunkční budova - Vítězné náměstí - Praha 6"

- publikováno: od 11.11.2013 do 27.11.2013
- Informuje: Městská část Praha 6
- oblast: Odbor výstavby
- příloha: 580

From: <novinky@praha6.cz>
date: Mon, 11 Nov 2013 15:14:02 +0100

Rozhodnutí o umístění stavby: "Polyfunkční budova - Vítězné náměstí - Praha 6"

- * publikováno: od 11.11.2013 do 27.11.2013
- * Informuje: Městská část Praha 6
- * oblast: Odbor výstavby
- * příloha: Otevřený soubor [580]

Original zprávy naleznete na: <http://www.praha6.cz/tabule/rozhodnuti-o-umisteni-stavby-polyfunkcni-budova-vitezne-namesti-praha-6-2013-11-11.html>

Budova LINE má územní rozhodnutí

Polyfunkční budova „LINE“, která má dotvořit podobu Vítězného náměstí, má územní rozhodnutí. Investor, akciová společnost Vítězné náměstí, nyní dokončuje dokumentaci pro vydání stavebního povolení.

Územní rozhodnutí není pravomocné a do 4. 12. bylo možné se proti němu odvolat. Investor s touto možností počítá a je na ní připraven. „Jako každá výjimečná stavba se i tato potýká s řadou připomínek, které prodloží proces realizace. Přesto naděje počináme s harmonogramem výstavby v letech 2014 až 2016.“ řekl Jan Chloupek, předseda představenstva akciové společnosti Vítězné náměstí, která je investorem projektu. S ohledem na soulad projektu s územním plánem i regulací podniku, bude dle územního plánu i regulace podniku po dokončení územní přípravy celého území investice v této oblasti realizována i příslušným odvolacím orgánem.

Do samostatného územního řízení postoupí dle územního plánu i příslušným odvolacím orgánem.

Žení, další návrhy vzešly součástí jako územní řízení. Týkaly se například výšky stavby nebo jejího sporného architektonického přístupu do území. Stavební úřad Prahy 6 hodnotil soulad stavby s územním plánem i v procesu řízení projednávání návrhů veřejností. Sílilo, že záměr je z hlediska funkčního využití území v souladu s územním plánem a centrální náměstí je schopno budovu daných parametrů dle posouzení stavebního úřadu umístit. Vzhledem k tomu, že proces včetně doložení stavby, vydání územního rozhodnutí, kompletní realizace lze nalézt na www.praha6.cz na územní desce.

Stavba budova Line, nazývaná též Linea moderní, má přinést do centra Prahy 6 rozšíření občanské vybavenosti. Vedle administrativních ploch jsou připraveny prostory pro plánovanou kavárnu, městi obchody a další služby. Budova má vyjádřit na obecní úrovni povětrnost. Do pokladny městské části

ročně přinese 4,4 miliónu. Po vydání kolaudačního souhlasu se nájem zvýší na deset miliónů korun.

Projekt LINE architekti Radana Hubičky byl v září oceněn jako nejlepší architektonický projekt roku 2013 v rámci soutěže Stavby roku. „Je dobré, že budova bude diskutována“

důkazem, že město není bezdůvodně architektonické práce. Ještě předtím, než se budova stane posádkou konkrétního symbolu moderní architektury v Praze.“ komentovat výsledky soutěže architekti Hubička. Více o plánované stavbě na www.vitezne-namesti.cz

prosinec 2013

10

ot-v výmaz k. 5/1 019144/2013
due 18.12.2013 Kratělov

Městské části Praha 6, se sídlem Praha 6, Bušetěvská 29

Magistrát hl. m. Prahy
Odbor stavební

prostřednictvím

Úřadu městské části Praha 6
odbor výstavby
Čs. armády 23
160 52 Praha 6

Úřad městské části Praha 6
Doručeno: 13.12.2013

MCP6 098784/2013

listy: přílohy:

k č. j.: MCP6 060415/2013
sp.zn.: SZ MCP6 019177/2013/OV/Kat

V Praze dne 11. 12. 2013

Věc: Odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 o umístění stavby
"Polyfunkční budova - Vítězné náměstí - Praha 6" - dostavba bloku na Vítězném
náměstí, Praha 6

Dne 5. 11. 2013 vydal Úřad městské části Praha 6, odbor výstavby, rozhodnutí č. j. MCP6 060415/2013, kterým se umísťuje stavba "Polyfunkční budova - Vítězné náměstí - Praha 6" - dostavba bloku na Vítězném náměstí, Praha 6, na pozemcích parc. č. 4286 v katastrálním území Dejvice a parc. č. 1104/1, 1104/2, 1104/3, 1105, 1118, 2062/1, 2062/3, 2080, 2081/1, 2081/2, 2082/1 v katastrálním území Bubeneč, včetně napojení na dopravní a technickou infrastrukturu a přeložek inženýrských sítí, a stanoví se podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby.

Občanské sdružení Via Praha 6 podává proti tomuto rozhodnutí toto

o d v o l á n í,

které odůvodňuje následovně:

Umístění stavby není v souladu s urbanisticko - architektonickými charakteristikami a hodnotami prostředí, a to zejména s ohledem na nepřiměřenou výšku, objem hmoty i architektonické pojetí, které narušují charakter stávající zástavby Vítězného náměstí i blízkého okolí jako celku, postaveného podle jedinečné urbanistické koncepce prof. arch. Antonína Engela.

Umístění stavby je zejména v rozporu s ust. čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, podle něhož musí umístění staveb a míra zastavění pozemku odpovídat urbanistickému a architektonickému prostředí a zachování pohody bydlení a dále u staveb umísťovaných do prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení reagovat na charakter a strukturu této zástavby a v rozporu s ust. čl. 4 odst. 8 citované vyhlášky, podle

něhož při přestavbě a dostavbě řadové zástavby nesmí být narušen architektonický vzhled celku a výrazně změněny objemové parametry stávající zástavby.

Pokud jde o výšku budovy, je zásadně ovlivněna skutečností, že se jedná o střechu rovnou nikoli sedlovou, tak jak je běžné u okolní zástavby, pokud jde o počet podlaží, umístěvaná stavba představuje stavbu osmipodlažní, zatímco přiléhající objekty mají pouze pět nadzemních podlaží.

Hmotový objem stavby pak je zcela předimenzovaný a její architektonické ztvárnění neodpovídající ve vztahu k okolní zástavbě bez ohledu na její začlenění do okolí, což je s ohledem na jedinečný charakter Vítězného náměstí, jehož dostavba si žádá citlivý a koncepční přístup, nepřijatelné.

Umístění stavby je tedy ve zřejmém protikladu s urbanisticko – architektonickým charakterem stávající zástavby, do níž je situována, je navržena v rozporu s čl. 4 odst. 1 a 8 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a stavbu nelze umístit.

Umístění stavby také není v souladu s územně plánovací dokumentací, neboť ve své nadzemní části v ulici Jugoslávských partyzánů zasahuje do funkční plochy S2, určené pro sběrné komunikace městského významu, kde nelze tyto stavby zřizovat.

Zároveň je stavba umístěována do funkční plochy VV - Veřejné vybavení, v nichž musí být přednostně zohledněny základní potřeby obytných celků z oblasti školství, zdravotnictví a sociální péče s přihlédnutím k optimální dostupnosti zařízení. Umístěovaná stavba však splnění těchto požadavků nezajišťuje, neboť se jedná především o objekt pro obchod, služby a administrativu.

Odvolatel se dále domnívá, že by umístění stavby zvýšilo hladinu znečištění emisemi a zatížení hlukem, které již v současné době překračuje přípustné limity, a tato otázka nebyla Úřadem městské části Praha 6 v řízení odpovídajícím způsobem řešena.

Z výše uvedených důvodů Občanské sdružení Via Praha 6 považuje rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odbor výstavby, č. j. MCP6 060415/2013, ze dne 5. 11. 2013, za vydané v rozporu s příslušnými právními předpisy a navrhuje, aby bylo nadřízeným orgánem v celém jeho rozsahu z r u š e n o .

Občanské sdružení Via Praha 6
IČO 270 21 629
se sídlem Praha 6, Bušetěhradská 29, 160 00
Mgr. Irena Vočková, členka výboru

Doporučeně / Pětkrát

vyjmař k. č. 019177/2013 Kotel
dne 18.12.2013 Kotel

MGR. PAVEL ČERNOHOUS — ADVOKÁT

v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou zapsaný pod č. 12427, IČ 69710376
se sídlem Ve svahu 531/1, 147 00, Praha 4 — Podolí, tel: 608 901 291; pavel@cernohous.cz

Úřadu městské části Praha 6
odbor výstavby
Čs. armády 23
160 52, Praha 6 — Bubeneč
podatelna@praha6.cz

Úřad městské části Praha 6
Doručeno: 12.12.2013

MCP6 098396/2013
listy: přílohy:

datovou zprávou

sp. zn. SZ MCP6 019177/2013/OV/Kot
čj. MCP6 060415/2013
značka P-4286/Dej

V Praze, 11. prosince 2013

Tímto podávám podle § 81 správního řádu toto

o d v o l á n í

proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (*stavebního úřadu*), ze dne 5. 11. 2013 čj. MCP6 060415/2013 sp. zn. SZ MCP6 019177/2013/OV/Kot, zn. P-4286/Dej, kterým byla umístěna stavba nazvaná „Polyfunkční budova – Vítězné náměstí – Praha 6“ — dostavba bloku na Vítězném náměstí; v území vymezeném ulicemi Jugoslávských partyzánů, severovýchodní hranou Vítězného náměstí a ulicí Verdunskou; na pozemcích parc. č. 4286 — druh pozemku ostatní plocha v k. ú. Dejvice, parc. č. 1104/1, 1104/2, 1104/3 — ostatní plocha, 1105, 1118 — zastavěná plocha a nádvoří, 2062/1, 2062/3, 2080, 2081/1, 2081/2 a 2082/1 — ostatní plocha v k. ú. Bubeneč;

Napadené rozhodnutí bylo doručováno veřejnou vyhláškou, vyvěšeno bylo dne 11. listopadu 2013, doručeno tak bylo dne 26. listopadu 2013; patnáctým dnem odvolací lhůty je středa 11. prosince 2013, toto odvolání je tedy včasné.

Odůvodnění doplním ve stanovené lhůtě.

I. Žádáme o přezkum následujících závazných stanovisek (postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu):

- MIIMP, odbor územního plánu, ze dne 19. 6. 2012, S-MHMP 294232/2012/OUP, Úprava směrné části Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy
- Hygienická stanice hl. m. Prahy ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. S-HSIIMP 05633/2013/2206
- Hasičský záchranný sbor hl. m. Prahy, ze dne 17. 4. 2012, HSAA-4341-3/2012
- MIIMP, odbor územního plánu, ze dne 30. 1. 2013 S-MHMP 1531731/2012/OUP a ze dne 18. 2. 2013 S-MHMP 110191/2013/OUP
- MHMP, odbor životního prostředí, ze dne 22. 3. 2013 S-MIIMP-0052665/2013/1/OZP/VI
- MHMP, odbor životního prostředí, ze dne 21. 2. 2013 SZn. S-MHMP-1382661/2012/ OZP/VI/ EIA/835-2/Žá
- MIIMP, odbor památkové péče, ze dne 9. 3. 2012, S-MHMP 74970/2012

MGR. PAVEL ČERNOHOUS — ADVOKÁT

v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou zapsaný pod č. 12427, IČ 69710376
se sídlem Ve svalu 531/1, 147 00, Praha 4 — Podolí, tel: 608 901 291; pavel@cernohous.cz

**II. Požadujeme , aby nadřízený správní orgán zrušil rozhodnutí Úřadu městské části
Prahy 6, odboru výstavby, ze dne 5. 11. 2013, čj. MCP6 060415/2013 sp. zn. SZ MCP6
019177/2013/OV/Kot, zn. P-4286/Dcj.**

Šestka sobě

se sídlem Kafkova 588/17, Praha 6, 160 00
zastoupena Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ PRO
HANSPAULKU

*Hyšma k. o. j. 099147/2013
dne 10.12.2013 Zr4dR*

L+

Úřad městské části Praha 6
Doručeno: 10.12.2013
MCP6 097756/2013
listy: 1 přílohy: 2

mcp6es507dacb0

KOT

Magistrátu hl. m. Prahy
Odbor stavební

prostřednictvím

Úřadu městské části Praha 6
odbor výstavby
Čs. armády 23
160 52 Praha 6

(k č. j.: MCP6 060415/2013
sp.zn.: SZ MCP6 019177/2013/OV/Kot)

V Praze dne 10. prosince 2013

Věc: Odvolání proti umístění stavby "Polyfunkční budova - Vítězné náměstí - Praha 6"
- dostavba bloku na Vítězném náměstí, Praha 6

Dne 26. 11. 2013 bylo vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha 6 (od 11. 11. 2013 do 27. 11. 2013) doručeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odbor stavební, ze dne 5. 11. 2013, č. j. MCP6 060415/2013, jímž se umísťuje stavba "Polyfunkční budova - Vítězné náměstí - Praha 6" - dostavba bloku na Vítězném náměstí, Praha 6, na pozemcích parc. č. 4286 v katastrálním území Dejvice a parc. č. 1104/1, 1104/2, 1104/3, 1105, 1118, 2062/1, 2062/3, 2080, 2081/1, 2081/2, 2082/1 v katastrálním území Bubeneč, v území vymezeném ulicemi Jugoslávských partyzánů, severovýchodní hranou Vítězného náměstí a ulicí Verdunskou - novostavba polyfunkční budovy (s kancelářskými plochami, občanskou vybaveností - obchodní plochy, plochy pro gastronomii, veřejnou vybaveností - kulturní zařízení), včetně napojení na dopravní a technickou infrastrukturu a přeložek inženýrských sítí, jakož se jím i stanoví podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby.

Vzhledem k tomu, že uvedené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a dalšími právními předpisy, podává proti němu Občanské sdružení Pro Hanspaulku z níže uvedených důvodů v celém jeho rozsahu toto

o d v o l á n í .

1. Podstatnou námitkou týkající se nemožnosti umístění navrhované stavby je její nesoulad s urbanisticko - architektonickými charakteristikami a hodnotami prostředí.

Navrhovaná stavba se vzhledem ke své výšce, rozložení hmoty i architektonickému ztvárnění zcela vymyká charakteru a struktuře stávající zástavby tvořící urbanisticko - architektonickou charakteristiku Vítězného náměstí a přilehlých ulic.

Podle ustanovení § 90 stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů je stavební úřad povinen posoudit zejména, zda je navrhovaná stavba v souladu s charakterem území a vyhovuje-li požadavkům na ochranu architektonických hodnot, nalézajících se v území a v bezprostředním i širším okolí stavby.

Podle čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, musí umístění staveb a míra zastavění pozemku odpovídat urbanistickému a architektonickému prostředí a zachování pohody bydlení a dále u staveb umísťovaných do prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení reagovat na charakter a strukturu této zástavby. Podle čl. 4 odst. 8 uvedené vyhlášky při přestavbě a dostavbě řadové zástavby nesmí být narušen architektonický vzhled celku a výrazně změněny objemové parametry stávající zástavby.

Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území obecným požadavkem takové umísťování staveb, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.

Uvedená ustanovení právních předpisů nejsou v tomto řízení splněna, neboť stavba zejména není v souladu s urbanisticko – architektonickým charakterem prostředí.

Navrhovaná stavba svým umístěním v daném místě nerespektuje charakter stávající zástavby, tvořící hodnoty a kvalitu daného prostředí. Navrhovaná stavba svojí výškou, hmotou a architektonickým provedením nerespektuje stávající zástavbu Vítězného náměstí, na které má být umísťována.

Navrhovaná, na dané místo předimenzovaná stavba se zcela vymyká architektonickému charakteru zástavby Vítězného náměstí a tento charakter nepřijatelným způsobem narušuje a rozbíjí.

Stavební úřad k tomuto přitom odkazuje na dokumenty, jež zde nejsou relevantní.

K odkazu stavebního úřadu na stanovisko Útvaru rozvoje hl. m. Prahy a odboru územního plánu MÚMP je třeba uvést, že tyto orgány se vyjadřují k souladu stavby s územním plánem, nikoli k souladu stavby s výše uvedenými požadavky vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Minoběžný je i odkaz úřadu na stanovisko orgánu památkové péče a orgánu ochrany přírody, neboť tyto orgány soulad stavby s požadavky vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a vyhlášky č. 501/2006 Sb. nepřezkoumávají. Uvedené orgány posuzují objekt z hlediska zájmů památkové péče a ochrany přírody a krajiny, nikoli z hledisek výše uvedených ustanovení předpisů provádějících stavební zákon; přezkum souladu s nimi náleží výlučně stavebnímu úřadu – viz § 90 písm. b) a c) stavebního zákona.

Co se odkazu na regulační zásady týká, s těmi je navrhovaná stavba v rozporu (zejména ve vztahu k absenci římsy a hřebene, jež by odpovídala – jak předpokládají tyto zásady - hřebení a římsě stávající zástavby), jak vyplývá z dále uvedeného.

Předmetná stavba se vymyká charakteru okolních staveb, vytvářejících urbanisticko – architektonické hodnoty daného území, a to zejména v těchto ohledech:

- i) výška
- ii) hmotové ztvárnění.
- iii) architektonické ztvárnění.

Ad i) Stavba se vymyká struktuře dané zástavby zejména s ohledem na svoji výšku a počet podlaží.

Ačkoli návrh deklaruje zachování výškové hladiny okolních staveb, není toto tvrzení pravdivé. Výškové srovnání ploché střechy navrhované stavby s výškou hřebene šikmých střech je totiž zavádějící.

Nelze totiž výšku ploché střechy stavby (ploché střechy nejvyššího nadzemního podlaží) vztahovat k výšce hřebenu sedlových střech okolních domů, z čehož je – avšak nesprávně – dovozováno respektování výškové hladiny zástavby; ve skutečnosti tato výšková úroveň respektována není, neboť jak vyplývá z výše uvedeného – nelze v případě ploché střechy jako referenční brát hřeben či vrchol sedlové střechy, ale její římsu – ta je v návrhu přitom převyšena o další 3 podlaží!

Argument, že výška objektu z čelního pohledu nepřevyšuje hřeben budovy štábu, je tedy pochybný – fasáda Generálního štábu je jasně završena výraznou římsou – výška střechy se uplatňuje proměnlivě v závislosti na vzdálenosti pozorovatele v druhém plánu.

Navrhovaná budova tvoří jeden celek, její římsa ji nedělí na dvě výrazně rozdílné části – opět se srovnává nesrovnatelné. Tak zvaná „střecha“ budovy není jasně oddělena, hmota budovy se uplatňuje jako jeden celek, střecha je rovná.

K tomuto lze odkázat na rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 29. 6. 2012, č. j. S-MHMP 210924/2012/OST/Pr, kde tento orgán uvedl: „Jako zcela vadný postup MHMP OST hodnotí provedené porovnávání výšky rovných střech se hřebeny šikmých střech, s vrcholky jehlanovitých střech, apod., neboť takové srovnání nemá výpovědní hodnotu o vzájemných vztazích říms a atik, které z hlediska pohledů z ulice jsou podstatné. Porovnávání výšky rovné střechy navrhované stavby s nejvyšším bodem sousední šikmé střechy ... je postupem irelevantním.“.

Z hlediska počtu podlaží lze potom konstatovat, že zástavba Vítězného náměstí i přilehlých ulic (Jugoslávských partyzánů, Verdunská) má **5 nadzemních podlaží**.

Navrhovaná stavba má naproti tomu **8 nadzemních podlaží**, tj. o **tři nadzemní podlaží převyšuje stavby v daném místě**.

Výšková hladina je přitom jednoznačně potvrzena v územně analytických podkladech, kde je zástavba bloku, do něhož má být stavba situována i ostatních bloků tvořících Vítězné náměstí, označena K I/5, tj. zástavba o 5 podlažích.

Ad ii) V návaznosti na právě uvedené je třeba doplnit, že stávající zástavba má sedlové střechy, v ojedinělých případech s využitým podkrovím, avšak ta se vždy jasně odlišují od nadzemních podlaží.

Navrhovaná stavba tento princip nerespektuje, neboť další tři podlaží zcela splývají s hmotou celé stavby, kterou takto nepřipustně navyšují. Poslední tři podlaží pouze ve východní části stavby mírně ustupují, v západní části pak naopak předstupují nižší podlaží, což je prvek v daném místě zcela cizí. Stavba je v zásadě osmipodlažním objektem, pouze s uměle vytvořenou „římsou“ (zlatou lamelou), která však jen podtrhuje monolitčnost objektu. Proto ani není možno konstatovat soulad stavby s regulačními zásadami stanovícími výšku římsy 240.00 m, neboť stavba v zásadě žádnou římsu nemá.

Dále je třeba konstatovat, že stávající zástavba je tvořena jednotným stylem se zřetelně členěnou fasádou a střechou, doplněnou dalšími prvky – rizality, štíty nad rizality ad.

To však navrhovaná stavba nerespektuje a naopak se svojí nijak členěnou (amorfní) hmotou přímo „vlamuje“ mezi stávající domy a maximalisticky vytěžuje místo, na něž je navrhována.

Aby byl zajištěn ucelený charakter náměstí, byly v minulosti, na základě urbanistické soutěže, vypracovány regulační podmínky. Úřad tvrdí, že předmětný návrh tyto regulační podmínky respektuje. Při tom uvádí, že dodržuje výšku římsy i hřebene tak, jak je požadováno.

Pod termínem „římsa“ však uvádí graficky (zlatě) vyznačený pruh fasády, který probíhá v jinak souvislé ploše fasády! Za římsu přitom nelze považovat pouze grafické označení na fasádě či vytažené jedné z lamel. Římsa ve smyslu výše zmiňovaných regulačních podmínek i tak, jak je dána na sousedních domech, musí oddělovat jednotlivé identifikovatelné roviny stavby (fasádu, střechu), což však zde není, neboť fasáda „pokračuje“ přes „římsu“ výše. Navrhovaná „římsa“ nikterak fasádu nečlení a o římsu se vůbec nejedná.

Jestliže by se mělo ve vztahu k danému domu uvažovat o římse, potom se jedná o přechod lamelové fasády a střechy, tj. nacházela by se podstatně výše, než to, co se za římsu nyní vydává. Navrhovaná „římsa“ je pouze pokusem o formální splnění požadavku regulativů, protože fasáda nad tímto prvkem plynule pokračuje.

Výrazná klasicizující římsa na domech Vítězného náměstí odděluje jasně dvě samostatné – architektonicky, konstruktivně i materiálem odlišné – části stavby: fasádu – plášť zděné části budovy – a střechu. Výška této římsy je z horizontu chodce vnímána jako výška zástavby vymezující prostor ulice nebo náměstí, udává jeho měřítko. Jde o jedinečný architektonický prvek v členění fasády.

„Římsa“ na budově line je pouze zvýrazněná lamela – jedna z mnohých lamel ve hmotě stavby. Byť by byla ve stejné výši jako římsa Generálního štábu AČR, je s ní naprosto nesouměřitelná. Nemá sílu výrazného rozdělení stavby na fasádu a střechu – ostatně takové dělení ani konstrukci navrhované budovy neodpovídá – nevymezuje výšku prostoru náměstí. Lehce zvýrazněná jedna lamela z mnohých na dynamické hmotě budovy žádnou výškovou hranici v prostoru náměstí neurčuje – sotva by někoho napadlo, že je to římsa. Hmotu budovy vstupující do náměstí jako celek – předimenzovaná, nijak na měřítko svého okolí nenavazující, těsný kontakt se sousední zástavbou působí násilně. Nevýrazná horizontála ve výši římsy sousedního domu v Terronské se rozhodně za požadovanou římsu považovat nedá.

K odkazu úřadu na definici římsy je třeba uvést, že římsa ve smyslu regulačních podmínek a ve smyslu, jak jej užívá navrhovatel i napadené rozhodnutí, má označovat římsu ukončující fasádu (oddělující střechu a fasádu), jak je to dáno na okolních domech tvořících zástavbu Vítězného náměstí (z jejichž parametrů regulační podmínky vycházely), nikoli jakoukoli fasádní římsu: úřadem citovaná obecná definice římsy je tedy zde nic nevypovídající čára na fasádě.

Namísto obecné definice římsy je totiž nutno používat definici pojmu „hlavní římsa“ (neboť územní rozhodnutí stanovuje výšku právě jen ve vztahu k „hlavní římse“), kdy **hlavní (korunní, korunovou, okapní) římsou je římsa, která ukončuje svislou stěnu pod střechou.**

Zde je zřejmé, že stavba žádnou hlavní římsu nemá, neboť neukončuje svislou stěnu pod střechou, ale je jen jednou z mnoha lamel (byť barevně a „vytažením“ odlišenou) na fasádě, jež pokračují bezce zrněny nad ní i pod ní.

Optické propojení tzv. zlatou lamelou (+22,200=239,950) výškově nekoresponduje s výškami hřebenů stávajících okolních objektů.

Výška hřebene stávajícího, přímo sousedícího objektu v ulici Jugoslávských partyzánů je +21,800 a výška hřebene domů ve Verdunské ulici je + 22,360. Lze tedy tímto brát za prokázané, že navrhovaná stavba nekoresponduje s výškami hřebenů okolní zástavby.

Pod termínem „výška hřebene“ pak navrhovatel rozumí výšku domu v místě ukončení čelní fasády a nikoliv nejvyšší bod sedlové střechy, jak je to obvyklé u okolní zástavby.

Dle obecné definice hřeben střechy je průsečnice dvou skloněných rovin, která tvoří vrchol sklonité střechy.

Je tedy zřejmé, že hřeben stavba nemá, neboť má rovnou střechu, která je bez hřebene.

Navrhovaná budova působí jako jednotná, byť výrazně plasticky formovaná hmota, která žádnou římsu ani hřeben střechy nemá. Není možné účelově nazývat stejným názvem naprosto nesrovnatelné entity.

Tímto účelovým výkladem terminologie regulativů došel žadatel ke zcela jiné působnosti regulativů, než jak je tomu obvyklé při běžném chápání odbornou veřejností a jak se to učí studenti ČVUT.

Nesprávné je tak i tvrzení úřadu, „že jak budova „Line“, tak budova Generálního štábu AČR jsou stejně vysoké“. Nelze totiž jako ekvivalentní porovnávat výšku ploché střechy s hřebenem střechy šikmé!

K tomuto lze opětovně odkázat na rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 29. 6. 2012, č. j. S-MHMP 210924/2012/OST/Tr, kde tento orgán výše uvedené potvrdil, když uvedl: „Jako zcela vadný postup MHMP OST hodnotí provedené porovnávání výšky rovných střech se hřebeny šikmých střech, s vrcholky jehlanovitých střech, apod., neboť takové srovnání nemá výpovědní hodnotu o vzájemných vztazích říms a atik, které z hlediska pohledů z ulice jsou podstatné. Porovnávání výšky rovné střechy navrhované stavby s nejvyšším bodem sousední šikmé střechy ... je postupem irelevantním.“.

Jestliže potom i napadené rozhodnutí používá pojmy „římsa“ („hlavní římsa“) a „výška hřebene“ tak, jako navrhovatel, **ačkoli reálně stavba římsu ani hřeben nemá**, potom je zřejmé, že rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného a definovaného stavu věci.

Jinými slovy, úřad používá tyto termíny v rozporu s obecně chápaným významem těchto slov, což působí též zmatečnost daného rozhodnutí.

Jestliže jsou územním rozhodnutím stanoveny podmínky pro umístění stavby za použití pojmů (prvků), které stavba vůbec nemá, potom je napadené územní rozhodnutí nevykonatelné a nepřezkoumatelné pro zmatečnost.

Stejně tak je nesprávné srovnávání akcentů nároží generálního štábu a navrhované stavby. Zatímco akcenty Generálního štábu AČR jsou vyvrcholením vertikálního členění budovy, „akcent“ nároží na navrhované budově je projevem jakýmsi zvlněním její horizontálně členěné hmoty. Srovnání obou objektů jako vzájemně si odpovídajících v postavení na Vítězném náměstí je naprosto nesprávné, neodborné a liché.

Podobně konkávní prohnutí na půlkorysu segmentu kruhu vertikálně členěného Generálního štábu AČR není paralelní s volným tvarováním horizontálních lamel navrhované budovy. totéž platí i o nárožích a „podloubí“. Měřítka parteru domů na náměstí nijak nízkému „podloubí“ neodpovídá.

Ad iii) Již z výše uvedeného též vyplývá nesoulad stavby s architektonickou charakteristikou okolní zástavby, tvořící hodnoty dané lokality.

Navrhovaná stavba má zcela nečleněný výraz, ostře se vymezující oproti okolní zástavbě a zcela stírající dosavadní ráz daného náměstí.

Stavba se neshoduje s okolními domy v zóně ani v jednom z (charakteristických) prvků stávající zástavby – stavba se liší rozložením hmoty, počtem podlaží, absencí členění fasády, střechou (její absencí), materiálovým ztvárněním, výrazem stavby ad.

Jestliže stavební úřad sám uvádí, že se jedná o „skulpturální, organickou hmotu“ (1), potom je zřejmé, že tato skulpturální, organická hmotu stavby je úplným popřením architektonického výrazu stávající zástavby Vítězného náměstí.

Stávající neoklasicistní domy mají zřetelně, jednotně a symetricky vymezeny jednotlivé prvky – střecha, římsy, fasáda s klasicizujícími štíty (rizality); jen těžko tak může obstát tvrzení úřadu, že stavba na tuto zástavbu „plynule navazuje“, když je naopak zřejmé, že navrhovaná „organická hmotu“ je zcela v protikladu s charakterem stávající zástavby.

Vítězné náměstí, do něhož má být navrhovaná stavba umístěna na jeden z jeho nezastavěných segmentů, je těžištěm zástavby Dejvic a Bubenče, realizované podle urbanistické koncepce prof. arch. Antonína Engela z doby počátku první republiky. Pozemek k navrhované stavbě je součástí památkové zóny Horní Holešovice; celá oblast je součástí ochranného pásma pražské památkové rezervace (PPR). Vítězné náměstí bylo založeno v monumentální, geometrické formě jako významná dopravní křižovka a současně nástup k Pražskému hradu. Jako předpolí Hradu byla chápána celá současná chráněná zóna Dejvic a Bubenče. I když je z původního záměru pouze cca 75% torzo, kruh objezdu, do jehož středu se sbíhají prodloužené osy vstupujících komunikací, předurčil definitivně budoucí prostor náměstí, který doslova vyzývá k dokončení architekturou, která ho potvrdí, nikoli která z nastavených charakteristik vybočí. Geometrický kruhový základ náměstí je v celoměstském povědomí. Kruhové založení má své těžiště ve středu kruhového objezdu a je pochopitelné, že zástavba po obvodu musí být vzhledem k těžišti takto determinovaného útvaru vyvážená. V opačném případě vznikne trvalý nepříjemný pocit disharmonie a chaosu.

V protikladu k Engelově statické architektuře má navrhovaná budova dynamický charakter, který do prostoru aktivně vstupuje silou, přesto však není schopna prostor jasně vymezovat, jak to předpokládá koncepce náměstí i zástavby celé oblasti – naopak jej rozměšňuje a porušuje jeho celistvost, vyžaduje ho pro sebe bez ohledu na sousední objekty, které svou dynamikou a předimenzovanou hmotou násilně potlačuje. Měřítko, které budově dávají husté lamely fasády, je v celé dejvické zóně cizí. Její realizace by znamenala porušení identity místa a znemožnění důstojné dostavby náměstí, vnesla by do něho nenapravitelný chaos.

Návrh, který navrhovatel hodlá do nezastavěné části náměstí umístit, se staví k výše uvedenému jasné koncepci náměstí arogantně a svým vypjatě individualistickým řešením charakter svého okolí naprosto ignoruje. Dynamické řešení jeho hmoty v konfrontaci se stávající zástavbou mění příslib klidné monumentality prostoru na chaos.

Stavební úřad žádnými argumenty nepodložil svůj závěr, že budova je vzhledem k ostatní zástavbě chráněného území z architektonického a urbanistického hlediska přijatelná.

Pro posouzení vztahu novostavby k původní zástavbě je nutné definovat totožnost a charakteristiky této zástavby z hlediska prostorové kompozice a architektonického ztvárnění. a následně vyhodnotit, do jaké míry novostavba odpovídá tomuto prostředí, tj. např. zda

koresponduje s její identitou nebo zda naopak totožnost svého prostředí poškozuje; to však úřad řádně neučinil, a tedy jeho závěr o přípustnosti stavby v daném místě nemůže obstát.

Pro totožnost zástavby Dejvic realizované podle Engelova návrhu jsou určující jasné vymezené prostory ulic a náměstí sevřenou zástavbou s vyrovnanou horizontální siluetou. Zástavba prostory ulic a náměstí především sceluje a nerozbíjí. Každý dům je individualita, ale nepřekřikuje své sousedy, zachovává integritu své ulice, svého náměstí. Celá oblast je spojena jednotným, až přísným řádem. Výšku prostorů ulic a náměstí určují výrazné římsy, samostatně se uplatňuje vyšší parter, základní osnova členění fasád je geometrická, statická. V takové struktuře je možné postavit odlišný, dominantní objekt tam, kde k tomu prostorová kompozice vytvoří podmínky (Husův sbor završuje svůj prostor, není umístěn nahodile). Centrálně koncipované Vítězné náměstí takové podmínky neposkytuje.

Engelova urbanistická koncepce je založena na jasné vymezených prostorech náměstí a ulic. Používá při tom velkorysejší dimenze – široké ulice a prostorné vnitrobloky. Tradiční princip priority prostoru je důsledně zachován, což znamená, že architektonické ztvárnění budov respektuje smysl prostoru, do kterého patří, budovy prostor jasné vymezují a zároveň se mu podřizují – nenarušují jeho smysl vyzývavým uplatňováním své individuality. Prioritní postavení prostoru je základem totožnosti této části Dejvic, která by měla být jednoznačně respektována nejen jako doklad doby svého vzniku a dílo významného architekta a urbanisty, ale i pro pevný řád a snadnou orientaci, založenou právě na jasné definovaných prostorech. Klidná struktura zástavby, nenarušená bezdůvodnými akcenty, odpovídá i hlediskům památkově chráněné zóny i ochrannému pásmu PPR, které tuto část Dejvic a Bubenců zahrnuje. Dejvice i Bubence jsou oblastmi stmelnými vnitřní soudržností, s osobitým charakterem a vyhraněným článkem artikulace struktury velkoměsta. Na takových charakteristických oblastech je založena mentální mapa celého města, která je součástí povědomí obyvatel i návštěvníků. Mentální mapa vzniká prožitím města jako celku všemi smysly. Jsou v ní obsažena panoramata, reliéf, struktura ulic i náměstí a vzájemné vztahy, doprava, funkce náplň, přírodní prvky apod.

Smysluplnou identitu nemůže mít město, sestavené z jednotlivých individualizovaných objektů bez vzájemných vztahů, byť by jejich design byl sebeoriginálnější. Přesněji řečeno, identita existuje vždycky, ale v případě umístění navrhované stavby by identitou města byla heterogenita a chaos. Taková města pak vyvolávají pocit ztráty orientace, ale i stres. Jasné vymezený prostor(-ry) a pocit ztotožnění se s ním (obhlédneme např. náměstí a cítíme, kde se v jeho rámci nacházíme, vnímáme ulici jako celek a je nám ihned jasné, kde jsme) – jsou prvořadou hodnotou historických měst. Tím není řečeno, že v takových městech není místo pro nová originální, výjimečná architektonická díla. Jejich umístění ale musí odpovídat smyslu prostoru, do kterého jsou začleněna. A to v tomto případě rozhodně respektováno není.

Vítězné náměstí nebylo nikdy dokončeno, je torzem původního záměru, který tu je ale tak silně vyjádřen, že všechno, co brání jeho naplnění, působí jednoznačně destruktivně a chaoticky. Geometrický základ celé původní koncepce, kruh v jehož středu se protínají radiály ulic vystupujících z kruhového objezdu, vyžaduje naléhavě dokončení. To samozřejmě neznamená pouze pokračovat kopiemi stávajících objektů po obvodu kruhu. Na druhé straně není řešením umísťovat zde objekty, které nejsou schopny založený prostor dotvářet a upevnit, a které naopak vyžadují vlastní samostatný prostor pro vyznění svého tvaru, jako je tomu u navrhované stavby, která zcela ignoruje jakýkoliv kontext s okolím.

Dokončení Vítězného náměstí je úkol mimořádně obtížný, a proto jej nelze zastavovat bez zohlednění jeho stávající zástavby, jakož i širších vztahů, zahrnujících dopravu a funkční náplň v nejširším slova smyslu.

Dopravní řešení náměstí je obzvláště náročné - dobíhají sem terminály příměstských autobusů, je tu stanice metra, tramvají a autobusů, jsou tu nároky na záhytné parkovací plochy atd. Plocha před vysokoškolskými objekty plní dnes shromažďovací funkci náměstí, které zůstane ve svém centru vždy dopravní křižovatkou. Prostor pro shromažďování, trhy, společenské akce atd. je nutno respektovat a zachovat. Zástavba kolem kruhového objezdu se vyvíjí do charakteru městské třídy s obchody, službami, ale také s potřebnými správními funkcemi v parteru, které městské části chybí a za nimiž cestují občané do jiných, vzdálenějších částí města a s bydlením ve vyšších patrech. Vítězné náměstí je a vždy bude pro okolí Prahy vstupem do hlavního města a tak bylo prof. Englem i projektováno.

Postupná výstavba solitérů po obvodu náměstí je devastující. Zástavbu předmětných pozemků je z pohledu veřejného zájmu v první řadě nutné chápat jako součást dostavby náměstí. Z DÚR je zřejmé, že navrhovateli jde pouze o vlastní objekt a jeho začlenění do náměstí považuje za „vedlejší produkt“. Umístění navrhované stavby je saturováno bez souvislosti s okolím.

Hmota navrženého objektu je měřítkem zcela mimo okolní zástavbu a její členění ani vzdáleně nenavazuje na již skoro ze tří čtvrtin realizované náměstí. Nejedná se o architekturu se svými zákonitostmi proporce, měřítka, gradace a hierarchie, jak ji chápal prof. Antonín Engel. Navrhovaný objekt je spíše produkt designera (což v zásadě potvrzuje i stavební úřad, uvádí-li, že se jedná o „skulpturální“ stavbu), bez měřítka a vazby na okolní zástavbu a na okolí jako celek. Budově jde o upoutání pozornosti za každou cenu bez ohledu na skutečný obsah navrhovaného pláště. Navrhovaná stavba není v kontextu s okolím a nárožím na druhé straně ulice Jugoslávských partyzánů. Již po několika letech už nebude dominantou, jak by si to patrně investor přál, již neupoutá a více než cokoliv jiného, znemožní moudré a pokojné dotvoření náměstí.

Je nepravdivé a zcela mimo realitu konstatování, že předložený návrh dotváří Engelův regulační plán Vítězného náměstí. Jak vyplývá z výše uvedeného, není tomu tak. Realizace dané stavby by byla kontroverzním a neblaze precedenčním zásahem do tohoto historického plánu a urbanismu celého náměstí se souvisejícími vztahy (bulváry, ulicemi, které se od něj odvíjejí atd.).

Je třeba připomenout, že kvalita městského prostoru by měla být chápána jako zásadní hodnota pro životní prostředí jeho obyvatel; navrhovaná stavba však toto popírá a svým urbanisticko - architektonickým ztvárněním nekoresponduje s okolní zástavbou. Navrhovaná stavba je předimenzovaná, zvláště pak ve vztahu k umístění v tomto území, které se vyznačuje jednotnou zástavbou realizovanou dle urbanistického plánu (prof. Engel), a které by bylo umístěním navrhovaného objektu totálně necitlivě narušeno.

Zatímco v nově budovaných obytných čtvrtích by tato stavba mohla působit na zvýšení hodnoty území, v daném případě tomu je právě naopak. Zde dochází k negativnímu narušení vzhledu tohoto místa, a to jak z hlediska objemu (hmoty; počtu podlaží), tak ve vztahu k jejímu architektonickému ztvárnění (výrazu) a vzhledem k charakteru tradiční okolní zástavby, je ve zřejmém protikladu.

Je třeba připomenout, že při umísťování stavby do stávající zástavby je – a to s ohledem na požadavky výše uvedených právních předpisů – nezbytné, aby stavební úřad zhodnotil stávající hodnoty území, vytvářené např. hodnotou této jeho zástavby. Uvedené potom musí porovnat s tím, jakým způsobem nově umísťovaná stavby tyto respektuje či nerespektuje, a to s ohledem na intenzitu těchto hodnot.

Jinými slovy v území, které nebude vykazovat nějaké – přírodní, urbanistické, historické, architektonické apod. - hodnoty bude jistě možné umístit v zásadě libovolnou stavbu. Čím vyšší hodnoty však území vykazuje, tím větší je však nutno klást nároky na stavby do něj nově umísťované, tj. požadavek na soulad se stávajícím charakterem zástavby a zachování hodnot území limituje možnosti stavebních zásahů do území. V území nejhodnotnější (např. v památkových zónách) jsou potom omezení nej přísnější a v zásadě zcela limitují možnosti dalšího stavebního rozvoje.

V daném případě se jedná o území, jež je památkově chráněno, a tedy jsou nepochybně potvrzeny jeho historické, kulturní, urbanistické - architektonické ad. hodnoty. Jedná se o vysoce ceněnou zástavbu Dejvic (Bubenců) z období tzv. první republiky, pro kterou je tato čtvrť považována za jednu z nej hodnotnějších čtvrtí v širším pásu městské zástavby obepínající historické centrum Prahy.

Z tohoto důvodu je nutno klást na stavby v tomto území nároky oproti jiným částem města zvýšené a se zvláštním zřetelem. Tj. stavba, která by třeba v jiné čtvrti mohla působit i pozitivně na jeho hodnoty a území umístěním hodnotově zvýšit, v tomto případně nemůže být s ohledem na výše uvedené požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů přípustná.

Umístěním navrhované stavby by došlo k narušení stávajícího charakteru zástavby, k jejímu nežádoucímu zahuštění a k narušení typického rázu místa; její realizace by v daném urbanistickém celku působila rušivě a nepatřičně. Navrhované urbanistické a architektonické řešení způsobuje rozpor s výše uvedenými požadavky vyhlášky.

Umísťovaná stavba je s ohledem na svoji velikost a své ztvárnění domem nerespektujícím prostorové, objemové ani architektonické charakteristiky stávající zástavby daného území. Umístěním navrhované novostavby by došlo k negativnímu a nepřijatelnému narušení charakteru a hodnot daného, památkově chráněného území.

Vzhledem k tomu, že umísťovaná stavba je ve zřejmém protikladu s urbanisticko architektonickým charakterem stávající zástavby, do níž je situována, je navržena v rozporu s čl. 4 odst. 1 a 8 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a nelze ji tak umístit; napadené územní rozhodnutí je vydáno též v rozporu s § 90 písm. b) a c) zákona č. 183/2006 Sb.

2. Z výše uvedeného vyplývá též další rozpor navrhované stavby s právními předpisy, a sice s vyhláškou hl. m. Prahy č. 10/1993, o prohlášení částí území hlavního města za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany.

a) Stavba se nachází v památkové zóně Dejvice, Bubenců, Horní Holešovice, tedy ji nelze umístit v rozporu s požadavky vyhlášky hl. m. Prahy č. 10/1993, kterou se tato zóna vyhláší.

Jak vyplývá již z výše uvedeného, návrh je v rozporu zejména s těmito požadavky uvedené vyhlášky:

- čl. 3 - předmět ochrany v památkových zónách - předmětem památkové ochrany v památkových zónách jsou kromě jiného urbanistická struktura, charakter objektů a pozemků, architektura objektů a jejich exteriéry – stavba přitom zcela popírá a je v přímém protikladu s architekturou okolních staveb v památkové zóně a vnáší do ní

architekturu zcela cizorodou; stavba se neshoduje s okolními domy v zóně ani v jednom z charakteristických prvků,

- čl. 4 - podmínky pro stavební a další činnost - využití prostorů, ploch, území a staveb v památkových zónách musí být v souladu s jejich charakterem, architekturou, kulturní hodnotou – navrhovaná stavba nikterak nerespektuje charakteristiky stávající zástavby, pro které byla tato čtvrť vyhlášena památkovou zónou, a zcela se jím vymyká, jak svým charakterem, tak i architekturou, čímž narušuje kulturní hodnoty místa; stávající prostor náměstí je vymezen uličními fasádami, členěnými jednotlivými okny s čitelnými patry a dalšími prvky staveb, návrh má naproti tomu jednotitou fasádu a neurčité oblé tvary. – architektura navrhované stavby je ve zcela přímém protikladu s architekturou stávajících staveb. Jelikož se navrhovaná stavba neshoduje s okolními domy v zóně ani v jednom z charakteristických prvků: liší se výškou, hmotou stavby, počtem podlaží, absencí členění fasády, střechou (její absencí), materiálovým ztvárněním, výrazem stavby a jejím členěním ad.,
- čl. 4 - podmínky pro stavební a další činnost - při nové výstavbě musí být zohledněn charakter a měřítko zástavby a prostorové uspořádání památkových zón - objekt je koncipován jako dominantní solitér, vymykající se okolní zástavbě a strhávající na sebe pozornost za každou cenu; okolní zástavbu stavba reflektuje pouze zcela formálně tím, že se hmota objektu napojuje na sousední domy v bloku.

Nesoulad stavby s požadavky uvedené vyhlášky vyznívá právě v daném místě, kdy stávající zástavba vymezující Vítězné náměstí má jednotný a čitelný architektonický charakter.

V podrobnostech odkazuje odvolatel k tomuto bodu na vše již uvedené výše v bodě 1. odvolání.

b) Odvolatel též žádá odvolací orgán, aby dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. bylo přezkoumáno nadřízeným orgánem závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odbor památkové péče, č. j. S-MIIMP 74970/2012 ze dne 9. 3. 2012, vydané k dané stavbě, a to z důvodu, že toto stanovisko je kladné, ačkoli stavba je navržena v zásadním rozporu s vyhláškou hl. m. Prahy č. 10/1993, o prohlášení částí území hlavního města za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany, jak je uvedeno a odůvodněno výše v bodě a) této námítky; toto stanovisko je vydáno též v rozporu s § 2 odst. 1 a 4 a § 3 správního řádu. Uvedené stanovisko nemělo být souhlasné, ale vzhledem k výše uvedenému, jednoznačně negativní.

Vzhledem k tomu, že umísťovaná stavba je navržena v rozporu s vyhláškou hl. m. Prahy č. 10/1993, nelze ji umístit; napadené územní rozhodnutí je vydáno též v rozporu s § 90 písm. b) a e) zákona č. 183/2006 Sb.

3. Dále je nutno namítnout, že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací.

a) Stavba zasahuje ve své nadzemní části do funkční plochy S2 v ulici Jugoslávských partyzánů.

Plocha S2 je však určena pro sběrné komunikace městského významu, kde není umístění staveb pro administrativu a obdobných staveb přípustné.

Stavbu tak nelze umístit, neboť zasahuje do funkční plochy určené pro komunikace, kde nelze tyto stavby zřizovat.

Jak správně uvádí stavební úřad, hranice funkční plochy SMJ a S2 je vedena na hranici fasád domů v ulici Jugoslávských partyzánů (nejedná se tedy o pochybnost o vedení hranice nebo o nepřesnost územního plánu, neboť vymezení je zde zcela přesné a nevyvolávající pochybnosti).

Jestliže stavba tuto čáru nerespektuje, neboť (byť jen v nadzemní části) vybočuje z této linie směrem do komunikace, nelze ji umístit.

b) Stavba též zasahuje do funkční plochy ZMK – zeleň městská a krajinná, kde je umístění takovéto polyfunkční budovy zcela nepřipustné.

Neobstojí přitom odkaz na „nepřesnost kresby územního plánu“, neboť tou je jen případ (viz oddíl 16 odst. 64 regulativů územního plánu), kdy hranice funkční plochy má vést jednoznačně po hranici pozemku a ve velmi omezeném rozsahu se od této hranice pozemku odchyluje. Jedná se tedy o případ pochybnosti ohledně vedení hranice při hranici pozemku, nikoli v případech jiných.

Ve vztahu k daným plochám je přitom jednoznačné, že hranice funkční plochy ZMK/SMJ kopíruje uliční čáru zástavby této strany Vítězného náměstí, resp. hranice funkční plochy S2/SMJ a kopíruje uliční čáru zástavby této strany ulice Jugoslávských partyzánů. Je tedy nepochybné, že stavba zasahuje do funkčních ploch, kde její umístění není přípustné.

Namísto tohoto, aby se úřad zabýval přezkumem souladu stavby s územním plánem tak, jak mu to při umístění stavby přikazuje zákon (a na základě tohoto přezkumu umístění stavby vzhledem k popsanému rozporu s ním zamítl), uvádí k tomuto zcela mimoběžné úvahy, kterými se snaží dovodit, proč územní plán nemusí respektovat.

Toto je ale nepřipustné. Stavební úřad není oprávněn řešit, zda územní plán může dodržet či nikoli, či zda odpovídá terénu nebo nikoli (naopak je logické, že územní plán neodpovídá situaci na místě, neboť určuje co má být, nikoli co je).

Již vůbec potom nemůže stavební úřad odůvodnit umístění stavby rozporné s územním plánem odkazem na nějaké regulační zásady, neboť ty nejsou – na rozdíl od územního plánu – závazné!

I přesto je k tomuto možno uvést, že akcentaci nároží je možno učinit i bez toho, aniž by se stavba dostala do rozporu s územním plánem; jestliže s ním totiž v rozporu je, nemůže být vůbec umístěna bez ohledu na nějaké jiné požadavky!

Jestliže stavba přesahuje do funkční plochy územního plánu, v níž být realizována nemůže, nelze ji umístit!

Stavba je navržena v rozporu s územně plánovací dokumentací a nelze ji tak umístit; napadené územní rozhodnutí je vydáno v rozporu s § 90 písm. a) a b) zákona č. 183/2006 Sb.

4. Nesoulad stavby s územně plánovací dokumentací je nutno konstatovat i ve vztahu k tomu, že se jedná o stavbu umístěnou do funkční plochy, v níž je umístěna pevná značka [VV], která v rámci jiné funkční plochy vyjadřuje umístění „podměrečné“ funkční plochy o rozloze menší než 2.500m² v rámci jiné funkční plochy - v daném případě plochy SMJ.

Navrhovatel přitom neprokázal soulad s tímto regulativem funkčního využití, tj. že stavba obsahuje veřejné vybavení.

Je nutno připomenout, že soulad s tímto požadavkem územního plánu nemůže naplnit blíže nespecifikované umístění knihovny, mediátek a přednáškových sálů ve 2. NP budovy.

Není totiž zřejmé, o jakou knihovnu, mediátku či přednáškovou síť se má jednat, jakým způsobem bude zajištěn veřejný provoz těchto prostor a jejich veřejné využití a jak je jimi naplněn požadavek na zabezpečení potřeb území veřejným vybavením.

Je třeba připomenout, že dle regulativů odpovídajících VV: „Veřejné vybavení musí využít dané plochy být realizováno s ohledem na „zabezpečení budoucích potřeb veřejného vybavení“; „při umisťování veřejného vybavení na plochy VV musí být přednostně zohledněny základní potřeby obytných celků z oblasti školství, zdravotnictví a sociální péče s přihlédnutím k optimální dostupnosti zařízení“.

Uvedené požadavky deklarované využití nikterak nenaplnuje.

Jednak tedy není nikterak zajištěno, že uvedené využití zajišťuje potřeby území, jednak není zajištěno, že se vůbec bude jednat o veřejnou vybavenost, tj. že knihovna nebude jen knihovnou (skladem) pro potřeby uživatelů budovy (nikoli veřejnosti), mediátka komerční provozovnou hudební a moderních medií, a že přednáškové sály nebudou využívány jen k potřebám provozovatele či ke komerčním aktivitám.

Ani touto stěžejní námitkou se úřad řádně nezabýval.

Aniž by věcně a přezkoumatelně reagoval na podstatu dané námitky, úřad pouze bez dalšího konstatoval, že „Jako vhodná forma veřejné vybavenosti v souladu s požadavky MČ Prahy 6 byla zvolena funkční náplň informačního bloku radnice MČ Prahy 6 s knihovnou / mediátkou, pro kterou je vyhrazena plocha 2.NP navrhované budovy.“.

Nikterak tedy úřad nereagoval na námitku, že není zřejmé, o jakou knihovnu, mediátku či přednáškovou síť se má jednat, jakým způsobem bude zajištěn veřejný provoz těchto prostor a jejich veřejné využití a jak je jimi naplněn požadavek na zabezpečení potřeb území veřejným vybavením. Není nikterak zajištěno ani prokázáno provozování tohoto tvrzeného „informačního bloku radnice“, tj. že se skutečně bude jednat o veřejnou knihovnu a sály sloužící potřebám veřejnosti, nikoli jen uživatelů stavby.

K tomuto je třeba též dodat, že je nerozhodné, že je řešena případná změna územního plánu v tomto ohledu, neboť – jak uvádí sám stavební úřad – do doby změny platí územní plán ve stávající podobě, který zde předepisuje umístění veřejné vybavenosti, což však navrhovaná budova nepochybně nesplňuje, jak vyplývá z výše uvedeného.

Stavba je navržena v rozporu s územně plánovací dokumentací a nelze ji tak umístit; napadené územní rozhodnutí je vydáno v rozporu s § 90 písm. a) a b) zákona č. 183/2006 Sb.

5. Stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací ani z hlediska míry využití území.

Úpravou územního plánu U 1073/2012 mělo sice dojít ke změně kódu 1 (na S), avšak k této úpravě nelze přihlížet. Nakonec pořízení změny územního plánu nebude Hlavní město Praha vůbec řešit, jak vyplývá z rozhodnutí zastupitelstva hlavního města z října t.r.

a) Územní plán kód míry využití území S nezná (nanejvýš K, odpovídající kompaktní zástavbě městského typu), tedy ani nelze územní plán na něj změnit (upravit).

Uvedenou úpravu nelze v žádném případě považovat za „standardní“ a neliší se „od mnoha dalších vydaných úprav stejného typu“, naopak se jedná o úpravu výrazně vybočující z rámce územního plánu.

Při změně koeficientů nelze postupovat libovolně, ale je nutno se pohybovat v rámci, jaký územní plán dovoluje.

Jestliže územní plán (viz kapitola 8 průvodní zprávy k územnímu plánu) umožňuje pouze využití území v míře koeficientů A – K, potom tento rámec nelze překročit.

Uvedená úprava je tedy zmatečná a nicotná a nelze k ní přihlížet.

b) Dále je třeba uvést, že navržená změna je nulitní i z toho důvodu, že ji vydal orgán, jenž neměl k tomuto pravomoc; tato úprava je nicotná a nelze k ní přihlížet.

Jak je potvrzeno usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116,*) stanovení limitů využití území prostřednictvím koeficientů (podlažních ploch a zeleně) je regulativem prostorového uspořádání území, tj. limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné.

Při změně koeficientu tedy nelze postupovat pouze tak, že tuto úpravu provede bez dalšího Magistrát hl. m. Prahy, ale je nezbytné tuto změnu vydat formou opatření obecné povahy (tj. ve formě, jako změnu územního plánu); tím spíše toto platí v případě, kdy předmětná úprava zcela vybočuje z rámce územního plánu (viz výše).

To platí i v případě, byly-li uvedené regulativy nesprávně zařazeny v územním plánu do jeho části směrné.

Je tedy zcela liché tvrzení stavebního úřadu, že „účastníci ve své námítce zaměřují úpravu směrné části územního plánu se změnou územního plánu, která je spojena s institutem opatření obecné povahy“, neboť úprava daných koeficientů skutečně musí být provedena ve formě opatření obecné povahy.

Z uvedeného vyplývá, že jestliže danou úpravu učinil Magistrát hl. m. Prahy, ačkoliv tak mohlo být učiněno pouze opatřením obecné povahy vydaným zastupitelstvem Hl. m. Prahy, je taková úprava nicotná.

Stavbu by tak bylo možno umístit pouze za předpokladu prokázání souladu s koeficienty využití území odpovídajícími kódu J, což však splněno není.

Stavba je navržena v rozporu s územně plánovací dokumentací a nelze ji tak umístit; napadené územní rozhodnutí je vydáno v rozporu s § 90 písm. a) a b) zákona č. 183/2006 Sb.

**) 1. Index podlažní plochy je obecným regulativem prostorového uspořádání území, tj. limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné; na tom nic nemění ani to, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu (§ 29 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb.).*

II. Má-li být v platném územním plánu nově zaveden limit využití území mj. indexem podlažní plochy či změněny hodnoty již existující regulace, je nutno postupovat dle § 188 odst. 3, věta první zákona č. 183/2006 Sb., tedy přijmout takovou změnu formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.

6. V neposlední řadě je třeba uvést, že se jedná o území, jež je závaznou částí územně plánovací dokumentace určeno pro umístění veřejně prospěšné stavby 3/VM/6 - Praha 6 - polyfunkční objekt pro státní správu a samosprávu - Vítězné náměstí.

Stavba tedy není v souladu s územně plánovací dokumentací, neboť není splněn požadavek na umístění uvedené veřejně prospěšné stavby.

Navrhovaná budova nepochybně není objektem pro státní správu a samosprávu, ale objektem pro obchod, služby a administrativu (částečně pro veřejnou vybavenost) - viz též popis stavby ve výroku napadeného rozhodnutí.

Nejedná se o polyfunkční objekt pro státní správu a samosprávu, a tedy stavbu nelze na daném místě umístit.

Vzhledem k tomu, že stavební úřad se touto námitkou v zásadě nikterak nezabýval, je napadené rozhodnutí i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů vzhledem k absenci řádného odůvodnění rozhodnutí, tj. rozporné s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., jakož i s § 50 odst. 3 a 4 tohoto zákona, neboť správní orgán pečlivě nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (jakož ani nezjišťoval všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu).

Stavba je navržena v rozporu s územně plánovací dokumentací a nelze ji tak umístit; napadené územní rozhodnutí je vydáno v rozporu s § 90 písm. a) a b) zákona č. 183/2006 Sb., jakož i v rozporu s § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a je též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž uvedené je samo o sobě důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí a nové projednání věci.

7. Neaí prokázán soulad stavby s požadavky na ochranu ovzduší.

- a) Z hlediska ochrany ovzduší je nutno uvést, že Vítězné náměstí a navazující ulice (zejména Svatovítská, Evropská, Čs. Armády a Jugoslávských partyzánů) jsou místa s nadměrným provozem automobilové, nákladní dopravy a zejména veřejné přepravy. V souvislosti se zprovozněním rekonstruované tramvajové tratě z Vítězného náměstí do Podbabě došlo navíc k zúžení vjezdu z ulice Jugoslávských partyzánů na Vítězné náměstí na jeden jízdní pruh, v důsledku čehož stojí v dnešních dnech na ulici Jugoslávských partyzánů permanentní kolona osobních a nákladních automobilů i autobusů MHD, tvořící se často již na křižovatce s ulicí Zelenou (mnohdy již v Podbabě na úrovni podjezdu pod železniční trať a v ranních hodinách již od viaduktu mezi ulicí V Podbabě a Podbabskou) až po výjezd na Vítězné náměstí (tj. právě v místě, kde má být realizována navrhovaná stavba), samozřejmě s výrazně zhoršeným dopadem na stav znečištění ovzduší v dané lokalitě (časté rozjíždění až několika stovek vozidel/hod, emise z vozidel stojících v koloně apod.).

Jak navíc vyplývá z doplněného hodnocení zdravotních rizik hluku a znečištění ovzduší (MUDr. Havel), v místě jsou pravděpodobně překračovány nejvýše přípustné limitní hodnoty pro benzo(a)pyren.

Jakékoli zhoršení (byť třeba nikoli výrazné) tohoto již protiprávního stavu již nemůže být přípustné; k tomuto odvolatel odkazuje na argumentaci týkající se nepřipustnosti zhoršování nadlimitního stavu (byť by bylo jakkoli malé) uvedenou dále v námitce týkající se hluku.

Ve vztahu k doplněnému hodnocení rizik daného záměru z hlediska znečištění ovzduší a hluku je třeba uvést, že jeho závěry o tom, že přírůstky znečištění ovzduší v souvislosti s daným záměrem nemají samy o sobě „kvantifikovatelné“ následky ve vztahu k možnému zdravotnímu poškození obyvatel, jsou pro dané správní řízení o ničem nevypovídající. Hodnotit je totiž nutno celkové působení znečišťujících látek na zdraví obyvatel, nikoli pouze vliv přírůstku znečištění v souvislosti s novou stavbou. Jestliže je v daném území přitom již překročena nejvýše přípustná hladina zátěže znečišťujících látek v ovzduší, potom není jakýkoli – byť třeba jen malý – přírůstek k tomuto přípustný. Jak je totiž potvrzeno i judikaturou citovanou dále, není totiž v případě překročení limitů v daném místě rozhodné, jak velký či malý bude přírůstek znečištění ve vztahu k nové stavbě.

Kdyby totiž byly umístovány stavby opakovaně s odůvodněním, že jejich příspěvek je vždy zanedbatelný, vedlo by to přesto v jejich souhrnu k podstatnému zhoršení dané situace, což je však nepřipustné. Proto je zde zcela správně dána nemožnost umístit stavbu v případě, že v daném místě je již území zatíženo nadlimitně, tedy jeho kapacita z hlediska ochrany životního prostředí je již vyčerpána (či již dokonce za stávajícího stavu překročena). Tato situace se navíc zcela jistě výrazně zhorší po zprovoznění soustavy tunelů Blanka

b) Odvolatel žádá též, aby bylo dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. přezkoumáno nadřízeným orgánem závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, Odbor životního prostředí, č. j. S-MHMP-0052665/2013/1/OZP/VI ze dne 22.3.2013, k dané stavbě z hlediska ovzduší (vyjádření orgánu ochrany ovzduší), neboť toto stanovisko je kladné, avšak zabývá se pouze náhradním zdrojem energie, nikoli dopravou, ačkoli ta je nejvýznamnějším zdrojem znečištění ovzduší v daném místě (a v případě benzo(a)pyrenu je zde dokonce pravděpodobně překračována limitní hodnota, tedy navyšování tohoto stavu již nemůže být přípustné); uvedené závazné stanovisko je vydáno i v rozporu s § 2 odst. 1 a 4, jakož i v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. (neboť bylo vydáno, aniž měl orgán ochrany ovzduší k dispozici následně doložený posudek týkající se benzo(a)pyrenu) - toto stanovisko nemělo být souhlasné, ale vzhledem k výše uvedenému negativní.

V řízení tedy nebyl prokázán soulad stavby s čl. 4 odst. 1, čl. 13 odst. 3 a čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. z hlediska ochrany ovzduší a stavbu tedy nelze umístit; napadené územní rozhodnutí je vydáno též v rozporu s § 90 písm. c) a c) zákona č. 183/2006 Sb.

8. To, co bylo uvedeno výše ve vztahu ke znečištění ovzduší, platí obdobně i ve vztahu k hlukové zátěži.

Ze závěru zjišťovacího řízení dle zákona č. 100/2011 Sb. ze dne 21. 2. 2013, č. j. S-MHMP-1382661/2012/OZP/VI/EIA/835-2/Ža, pro danou stavbu navíc vyplývá, že „z akustické studie vyplývá překročení hygienických limitů pro hluk z dopravy z pozemních komunikací i při korekci na starou hlukovou zátěž pro stávající stav“.

Je možno též připomenout, že z rozhodnutí o umístění stavby Obchodní centrum Podbaba (rozhodnutí ÚMČ Praha 6 č. j. MCP6 041529/2010) vyplývá, že v Podbabské ulici „jsou limitní hodnoty již překročeny“ (Podbabská ulice je přímým pokračováním ulice Jugoslávských partyzánů v rovném směru), tj. tato ulice je již dnes nadlimitně zatížena

hlukovou zátěží; je tedy pravděpodobné, že stejná situace je již dnes i u již výše uváděného vyústění ulice Jugoslávských partyzánů na Vítězné náměstí, kde se navíc k hlukové zátěži přidává i hluk z husté dopravy na samotném Vítězném náměstí, zejména pak z konečné a startovacích zastávek MHD ve směru na SZ hlavního města.

Překračování limitů hluku z automobilové dopravy na pozemních komunikacích (a to v některých případech i při započtení korekce pro starou hlukovou zátěž), je potvrzeno i v napadeném rozhodnutí, a to u objektů v ulicích Evropská, Jugoslávských partyzánů, Svatovítská i Verdunská.

Ze samotného rozhodnutí vyplývá, že tento stav bude zhoršen v určitých bodech; v ostatních bodech, kde je již ve stávajícím stavu překračován hygienický limit hluku, se tvrdí, že příspěvek v daných bodech bude nulový, což však lze považovat jen stěží za pravdivé, neboť jestliže stavba bude novým cílem dopravy, který zvýší počet automobilů pohybujících se v území (jakož i sám bude obsahovat další – stacionární – zdroje hluku), potom jen těžko může obstát tvrzení, že k navýšení hluku nedojde -je nelogické, aby navýšení počtu aut (vyvolané umístěním stavby s kapacitou 175 parkovacích stání!) nenavýšilo i hlukovou zátěž území. K nenavýšení hlukové zátěže (resp. k dokonce k jejímu snížení) může dojít pouze v případě fasád přivrácených do nyní otevřeného vnitrobloku, nikoliv však u uličních fasád domů ve Verdunské ulici nebo u uličních fasád domů v ulici Jugoslávských partyzánů či Svatovítské.

- a) Skutečnost, že v řízení nebylo prokázáno splnění požadavků na ochranu před hlukem, vyplývá i ze samotného stanoviska Hygienické stanice HMP.

V daném stanovisku je uloženo předložení průkazu, že v chráněném venkovním prostoru okolních obytných objektů nebude při provozu stavby (včetně vlivu vyvolané dopravy) překročen stanovený limit, až ke stavebnímu řízení.

Za této situace však nelze stavbu vůbec umístit, neboť nelze předloženi průkazu (zde hlukové studie) - splnění podmínek pro umístění stavby (zde s ohledem na zájmy ochrany veřejného zdraví) - odsouvat až do fáze stavebního řízení (nelze toto řešit stanovením podmínky územního rozhodnutí), neboť jestliže není v územní řízení předloženo a prokázáno to, co při umístění stavby předloženo a prokázáno být má, nelze stavbu vůbec umístit.

Z uvedeného je tak zřejmé, že v územním řízení nebylo prokázáno, že hlukem z provozu stavby nedojde k překročení hygienického limitu v chráněném venkovním prostoru a v chráněném venkovním prostoru staveb (resp. k prohloubení nadlimitního stavu), a tedy s ohledem na požadavky § 90 zákona č. 83/2006 Sb. není možno stavbu vůbec umístit.

Jinými slovy jestliže teprve ke stavebnímu řízení má být doložen průkaz nepřekročení hygienických limitů v chráněném venkovním prostoru a v chráněném venkovním prostoru okolních domů v souvislosti s umísťovanou stavbou, potom je zřejmé, že stavba byla umístěna, aniž bylo v územním řízení prokázáno, že umístění dané stavby je s ohledem na ochranu před hlukem (a s ní související ochranu pohody bydlení a kvality prostředí) akceptovatelné, tj. že limity stanovené právními předpisy budou dodrženy.

Splnění požadavků, na nichž je vázáno vydání územního rozhodnutí, nelze odsouvat do stavebního řízení, neboť není-li v územním řízení prokázán soulad stavby s požadavky právních předpisů (včetně těch na ochranu před hlukem), nelze stavbu umístit.

Absence průkazu nepřekročení hygienických limitů v chráněném venkovním prostoru a v chráněném venkovním prostoru domů v souvislosti s umísťovanou stavbou má navíc za následek i porušení § 3 správního řádu, neboť úřad nemůže rozhodnout na základě zjištěného

stavu věci, jakož působí i rozpor rozhodnutí s § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., neboť správní orgán pečlivě nemůže zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

b) Překročení hlukových limitů kombinací okolní dopravy a stacionárních zdrojů hluku.

Podle Akustické studie (EKOLA, srpen 2012) jsou stacionární zdroje hluku budovy Line označené čísly 1-14, včetně výškového umístění (nad střechou, v přízemí) uvedeny v tabulce na str.27-28. Půdorysně jsou schematicky označeny na str.28.

S touto lokací podle akustické studie (AS) **ne**koresponduje grafická část projektové dokumentace (PD).

Podle AS je lokace 1 sání VZT a 2 výdech VZT, v grafické části PD jsou obě lokace dle AS označeny jako přívod vzduchu VZT.

Lokace č. 5 (lokální chladicí jednotky SPI.IT), 6 (ventilátor pro gastro), 7 (ventilátor pro větrání garáží) jsou dle AS umístěny na střeše, v grafické části PD na výkresu „Půdorys střechy“ není umístěno NIC!

Z tabulky na str.95 AS a následujícího závěru je zřejmé, že hodnoty hluku ze stacionárních zdrojů a okolní dopravy nesplňují požadované hlukové limity 50/40 dB (den/noc).

Ze zjišťovacího řízení plyne požadavek „Navrhnout vyvedení veškerých výdechů odvěďjících z objektu škodliviny nad střechu objektu.“, který PD neřeší, neboť v grafické části PD není na střeše umístěné ani jedno technologické zařízení!

Aby mohla být vypovídající hodnota AS průkazná, je třeba, aby vycházela z jednoznačného umístění stacionárních zdrojů hluku. To nelze, protože v PD stacionární zdroje hluku v grafické části **umístěny nejsou**.

c) Jak vyplývá z podkladů již založených ve spise i jak vyplývá ze samotného napadeného územního rozhodnutí (viz. výše), v dané lokalitě je již v současné době nepřipustně překročena nejvýše přípustná hladina hluku.

V daném místě je tedy překročeno únosné zatížení území (§ 17 zákona č. 17/1992 Sb.), neboť je překročena přípustná míra zatěžování hlukem stanovená hlukovými limity. Stanovené limity hluku jsou přitom stanoveny jako nepřekročitelné.

V této souvislosti je nutno poukázat na čl. 35 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle kterého při výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje, druhové bohatství přírody a kulturní památky nad míru stanovenou zákonem. Listina základních práv a svobod též ve svém čl. 35 odst. 1 přiznává každému právo na příznivé životní prostředí. Tuto základní ústavní ideu dále rozvíjí zákon o životním prostředí (č. 17/1992 Sb.), který definuje únosné zatížení území, a to v § 5: „Únosné zatížení území je takové zatížení území lidskou činností, při kterém nedochází k poškozování životního prostředí, zejména jeho složek, funkcí ekosystémů nebo ekologické stability.“; dále definuje znečišťování životního prostředí ve svém § 8 odst. 1: „Znečišťování životního prostředí je vnášení takových fyzikálních, chemických nebo biologických činitelů do životního prostředí v důsledku lidské činnosti, které jsou svou podstatou nebo množstvím cizorodé pro dané prostředí.“ - toto znečišťování může být podlimitní, tedy dovolené, nebo nadlimitní, tedy protiprávní. Dále tento zákon definuje poškozování životního prostředí ve svém § 8 odst. 2: „Poškozování životního prostředí je zhoršování jeho stavu znečišťováním nebo jinou lidskou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy.“ - poškozování prostředí je již jednoznačně

pouze nadlimitní a tedy protiprávní. V § 11 tento zákon stanoví, že: „Území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení“, v § 12 pak uvádí: „Přípustnou míru znečišťování životního prostředí určují mezní hodnoty stanovené zvláštními předpisy; tyto hodnoty se stanoví v souladu s dosaženým stavem poznání tak, aby nebylo ohrožováno zdraví lidí, a aby nebyly ohrožovány další živé organismy a ostatní složky životního prostředí. Mezní hodnoty musejí být stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností.“.

Je přitom nepochybné, že umísťovaná stavba by stávající stav - zejména navýšením hlukové zátěže v souvislosti s nárůstem počtu automobilů uživatelů a návštěvníků umísťované stavby - ještě zhoršila, což je však již nepřipustné.

Vzhledem k tomu, že dané území je již zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení, nemůže být umístění stavby, která tomuto stavu přitíží, přípustné. Stavba by mohla být umístěna pouze při prokázání, že jejím uskutečněním nedojde k překročení přípustné míry znečišťování prostředí, tedy k nadlimitní zátěži.

V daném případě je potom ovšem tento průkaz možný jen ve vztahu k fasádám domů přivráceným do vnitrobloku; ve vztahu k uličním fasádám (domů v ulici Jugoslávských Partyzánů, Verdunská ad.) je potom v zásadě vyloučen, neboť pokud zde již objektivně existuje nadlimitní zátěž (tedy protiprávní stav), není možno umístit stavbu, která tento stav nejen neřeší, ale naopak zhorší, neboť je novým významným cílem dopravy.

Je třeba připomenout, že dle § 90 písm. e) stavebního zákona je povinností stavebního úřadu v územním řízení přezkoumat, zda stavba splňuje požadavky týkající se veřejných zájmů, především ochrany životního prostředí, zdraví a života.

Na uvedené povinnosti stavebního úřadu nemohou nic změnit ani stanoviska dotčených orgánů. Skutečnost, že stavba byla projednána s dotčenými orgány, nezabývá stavební úřad povinností ověřit soulad dané stavby s požadavky právních předpisů, neboť on je garantem zákonnosti jím vydávaného, územního rozhodnutí.

Vše výše uvedené je potvrzeno i judikaturou správních soudů, např. v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 10 Ca 62/2009-122, se výslovně k velice obdobné situaci (umístění stavby, jež je zdrojem dopravy, do území již nadlimitně hlukově zatíženého) uvádí, že „soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu v rozporu se zákonem, a to proto, že negativní účinky staveb, a to platí i pro jejich umístění, nesmí překročit limity uvedené v příslušných právních předpisech. Jestliže uvedeným nařízením vlády byly stanoveny nejvyšší přípustné hodnoty hluku v chráněném venkovním prostoru v zájmu ochrany zdraví osob, pak z hlediska tohoto veřejného zájmu, na jehož obranu dotčené orgány státní správy vystupují v územním řízení a jehož naplnění má sledovat i stavební úřad, nelze přistoupit na argumentaci, že při doložení nadlimitního stavu hlukové zátěže v daném území, lze do tohoto území jako přípustné umístit další objekty, které tento stávající stav, byť jen nevýrazně zhorší, navíc za situace, kdy případné povolení stavby není provázáno s žádnými podmiňujícími opatřeními, které by alespoň výhledově garantovaly k datu zhotovení stavby či uvedení do provozu snížení stávajícího daného nadlimitního stavu hluku pod stanovené limity a dosažení žádoucího, právními předpisy stanoveného stavu“. Soud též připomíná, že stavební úřad je povinen při umísťování stavby zajistit respektování požadavků na ochranu před nepříznivými účinky hluku, i když „zjištěné hodnoty pokud jde o účinky samotné stavby jako takové sice jednotlivě, samy o sobě nevykazují nadlimitní či nepřipustné hodnoty, ale stavbu je navrhováno umístit do území, které je již za stávajícího stavu nadlimitně zatíženo“.

Obdobně je judikováno v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2011, č. j. 10 Ca 61/2009-125. Argumentací rozsudku citovaného výše potvrdil i Nejvyšší správní soud, když ve vztahu (k tam projednávané věci) uvedl (viz www.nssoud.cz, „Podmínky stavebního práva platí i pro zahraniční společnosti“): „Do území nadlimitně zatíženého hlukem a imisemi ... nelze bez dalšího umísťovat stavby ..., které sice každá jednotlivě nepřítiží svým provozem dotčenému území nijak výrazně, ale v součtu jednotlivých případů znamenají postupné a významné přitěžování již nyní existující nadlimitní zátěži v území. Tento výklad zamezuje „salámové“ metodě dalšího zatěžování území.“!

Uvedeným je potvrzeno, že není rozhodné, jak vysoký (či nízký) bude přírůstek hlukové zátěže v souvislosti s umísťovanou stavbou, rozhodné totiž je, že se o nárůst bude jednat, což je však v území již nadlimitně zatíženém nepřipustné. S argumentací nevýznamnosti či nehodnotitelnosti přírůstku hlukové zátěže by totiž bylo možno umísťovat v území další a další stavby, které by však v souhrnu navýšily hlukovou zátěž významně.

Podstatné tedy je, že se v daném případě jedná o místo již nadlimitně zatížené, a tedy umístění nové stavby, která je novým cílem dopravy, a která tak (byť třeba i nikoli významně či „hodnotitelně“) stávající stav ještě zhorší, je již nepřipustné.

Ve vztahu k doplněnému znaleckému posudku týkajícímu se hodnocení rizik daného záměru z hlediska znečištění ovzduší a hluku je třeba uvést, že jeho závěry o tom, že přírůstky hluku v souvislosti s daným záměrem nemají samy o sobě „kvantifikovatelné“ následky ve vztahu k možnému zdravotnímu poškození obyvatel, jsou pro dané správní řízení o ničem nevypovídající.

Hodnotit je totiž nutno celkové působení hluku na zdraví obyvatel, nikoli pouze vliv přírůstku znečištění v souvislosti s novou stavbou. Jestliže je v daném území přitom již překročena nejvýše přípustná hladina hlukové zátěže, potom není jakýkoli – byť třeba jen malý – přírůstek k tomuto přípustný.

Jak je totiž potvrzeno i judikaturou citovanou výše, není totiž v případě překročení limitů v daném místě rozhodné, jak velký či malý bude přírůstek znečištění ve vztahu k nové stavbě.

Kdyby totiž byly umísťovány stavby opakovaně s odůvodněním, že jejich příspěvek je vždy zanedbatelný, vedlo by to však přesto v jejich souhrnu k podstatnému zhoršení dané situace, což je však nepřipustné.

Proto je zde zcela správně dána nemožnost umístit stavbu v případě, že v daném místě je již území zatíženo nadlimitně, tedy jeho kapacita z hlediska ochrany životního prostředí je již vyčerpána (či již dokonce za stávajícího stavu překročena).

Jestliže jsou tedy v území překročeny limity pro hluk, nemůže být umístění stavby, která je novým cílem dopravy a tento stav ještě (byť třeba nikoli významně) zhorší, přípustné.

Vzhledem k tomu, že umístěním stavby jsou nepřipustně narušeny zájmy chráněné stavebním zákonem a dalšími právními předpisy (ochrana před hlukem), nemůže stavební úřad stavbu umístit.

Výše uvedené působí též rozpor stavby s čl. 4 odst. 1, čl. 13 odst. 3 a čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (k tomuto viz též podrobně následující námitku).

Záměr není v souladu s požadavky předpisů na ochranu před hlukem, neboť záměrem vyvolaná doprava prohloubí stávající nadlimitní stav, a tedy ji nelze umístit.

d) Odvolatel žádá též, aby bylo dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. přezkoumáno nadřízeným orgánem závazné stanovisko Hygienické stanice hl.m.Prahy sp. zn. S-HSHMP 05633/2013/2206 ze dne 28. 2. 2013.

Toto stanovisko je nezákonné, jak vyplývá již z uvedeného výše. Uvedený orgán vydal se stavbou souhlas, ačkoli z důvodů výše uvedených by stavba přitížila již nadlimitnímu zatížení území z hlediska ochrany veřejného zdraví – ochrany před hlukem, což je však nepřipustné. Nemůže přitom obstát tvrzení, že realizací navrhovaného záměru nedojde k nárůstu hluku u okolní zástavby; je totiž neologické, aby navýšení počtu aut (vyvolané umístěním stavby s kapacitou 175 parkovacích stání!) nenavýšilo i hlukovou zátěž území.

Navíc bylo toto stanovisko vydáno, ačkoli nebyl prokázán soulad stavby s požadavky na ochranu před hlukem a toto bylo nepřipustně „odsunuto“ až do fáze stavebního řízení (k tomuto viz výše ad. bod a) této námítky).

Toto stanovisko je tedy vzhledem k v tomto bodě uvedenému vydáno v rozporu s právními předpisy na ochranu před hlukem, jakož i v rozporu s § 2 odst. 1, § 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb.

Nejsou tedy splněny nejvýše přípustné limity pro hluk dle nařízení vlády č. 148/2006 Sb. a stavbu nelze s ohledem na požadavky tohoto i výše uvedených právních předpisů - umístit; napadené územní rozhodnutí je vydáno též v rozporu s § 90 písm. c) a e) zákona č. 183/2006 Sb. i v rozporu s § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb.

9. Stavba je navržena v rozporu s čl. 4 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Podle čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v Hlavním městě Praze, musí umístění staveb a míra zastavění pozemku odpovídat urbanistickému a architektonickému prostředí a zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí a dále u staveb umísťovaných do prostředí již existující zástavby, musí urbanistické a architektonické řešení reagovat na charakter a strukturu této zástavby. Dle čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 musí být stavba navržena tak, aby neohrožovala život, zdraví, zdravé životní podmínky jejích uživatelů a uživatelů okolních staveb.

Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území obecným požadavkem takové umísťování staveb, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.

Umísťovanou stavbou dojde k výraznému zásahu do daného území a ke změně dosavadního komfortu bydlení. Žadatel o vydání územního rozhodnutí opomenul ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona, neboť stavba nerespektuje zájmy vlastníků sousedních pozemků a staveb.

OSPH důvodně namítá, že umístění stavby o navrhované výšce a hmotě do prostoru dosud nezastavěného (bez respektování měřítka a charakteru stávající řadové zástavby) naruší pohodu bydlení a způsobí zhoršení životních podmínek, například právě v protilehlých domech přes ulici Verdunská (Verdunská č. p. 818 ad.), ale nejen tam.

Navrhovaná stavba svými rozměry, hmotou a architektonickým provedením nerespektuje stávající poměry v území; tato – již nadlimitně zatížené – území navíc zatíží další vyvolanou dopravou a s tím spojenými negativními vlivy (hluk, prašnost, znečišťující látky v ovzduší).

OSP11 připomíná, že narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy (to by tento požadavek byl nadbytečný), a je nutno toto zkoumat vždy vzhledem ke konkrétním podmínkám v místě. Pohoda bydlení je definována jako souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 2 As 44/2005-116, v němž je uvedeno, že pohodou bydlení je možno „rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.“.

Většina z těchto složek je v dané věci umístěvanou stavbou – negativně – dotčena, kdy umístěním předmětné stavby dojde k navýšení hlukové a emisní zátěže (pohyb osob a automobilů osob uživatelů stavby a jejich návštěvníků), zhoršením světelných podmínek atd.

Realizace navrhované stavby naruší pohodu bydlení a způsobí zhoršení životních podmínek v uvedených nemovitostech.

V této souvislosti neobstojí odkaz úřadu na stanoviska dotčených orgánů, neboť narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených zvláštními právními předpisy (k čemuž se vyjadřují dotčené orgány) – to by tento požadavek byl nadbytečný.

Dotčené orgány posuzují objekt z hlediska zákonů, jejichž zájmy hájí, nikoli z hledisk výše uvedených ustanovení předpisů prováděcích stavební zákon; přezkum souladu s nimi náleží stavebnímu úřadu, který je povinen zkoumat intenzitu narušení jednotlivých činitelů s ohledem na konkrétní poměry daného místa a jeho důsledky, tedy jako objektivně existující souhrn činitelů a jevů, jež se posuzují nejen každý jednotlivě (jak činí dotčené orgány), ale zejména všechny ve vzájemných souvislostech a s porovnáním s poměry daného místa – toto však stavební úřad neučinil.

Stavba je navržena v rozporu s čl. 4 odst. 1, čl. 13 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a nelze ji tak umístit; napadené územní rozhodnutí je tedy vydáno v rozporu s těmito ustanoveními právních předpisů, jakož i v rozporu s § 76 odst. 2 a § 90 písm. b) a c) zákona č. 183/2006 Sb. a § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.

10. V návrhu není prokázáno splnění dalších požadavků na bezpečnost a ochranu životního prostředí.

- a) Není prokázáno splnění požadavku § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. na likvidaci dešťových vod na stavebním pozemku, tj. na jejich vsakování, resp. na jejich zadržování a regulované vypouštění.

K tvrzení úřadu vylučujícímu aplikaci této vyhlášky je třeba uvést, že v případě, že jsou pro umístění nějaké stavby stanoveny požadavky právních předpisů, musí být splněny podmínky všech těchto právních předpisů (nepostačuje splnit požadavky jen některého).

Vyhláška č. 501/2006 Sb. je obecně závazným právním předpisem platným na celém území České republiky a není jediného důvodu, proč by neměla být aplikována na území Hl. m. Prahy.

Je třeba též připomenout, že v případě konfliktu vyhlášek má přednost uvedená vyhláška (vyhlášená ve Sbírce zákonů) před právním předpisem územně samosprávných celků (zvláště je-li vydáván v působnosti přenesené). Uvedené vyplývá nepochybně ze zákona o Hl. m. Praze, kdy (viz § 31 odst. 3 písm. a) zákona č. 131/2000 Sb.) Hl. m. Praha se při výkonu přenesené působnosti (vyhláška hl. m. Prahy č. 26/1999 je vydána v působnosti přenesené, jak vyplývá z § 194 písm. c) stavebního zákona) při vydávání nařízení musí řídit zákony a jinými právními předpisy; jiné právní předpisy, tj. zejména vyhlášky ministerstev, jsou tedy nadřazeny právním předpisům Hl. m. Prahy.

Jestliže úřad neprovedl přezkum souladu stavby s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb., potom přiznává, že neprovedl přezkum návrhu na umístění stavby tak, jak požaduje stavební zákon.

Navíc v dokumentaci chybí výpočet velikosti retenčních nádrží. V grafické části nejsou retenční nádrže umístěny.

Průkaz možnosti zasakování je kromě toho uložen předložit až ke stavebnímu řízení (podmínka č. 11), ačkoli splnění požadavků na likvidaci dešťových vod je nutno prokázat již v územním řízení a „odsouvním“ této problematiky do řízení stavebního není přípustné.

b) Nejsou umístěny všechny nezbytné části stavby.

Obecně lze konstatovat, že grafická část PD dokumentující vlastní objekt, je spíše propagační brožurou, než technickou dokumentací. Ona bezradnost se naplní projevuje v neumístění technických a technologických zařízení, která jsou pro provoz objektu a pro jeho vliv na okolí klíčová.

Tento nedostatek se promítá i do vydaného územního rozhodnutí, kde v popisu stavby je vše odbyto „technickým zázemím“.

OSP II je přesvědčeno, že pro provoz a fungování vlastního objektu a možnost posouzení jeho vlivu na okolí je nezbytné již v rámci územního řízení umístit zásadní technická a technologická zařízení, a to jednoznačně v grafické části PD.

V grafické části PD nejsou umístěna tato zařízení:

- Tepelná čerpadla kapalina-kapalina. „*TČ budou napojena na zemní vrty umístěné pod celou plochou budovy. Předpokládaná hloubka vrtů 120-130 m.*“

V dokumentaci je uvedeno, že TČ napojená na vrty budou primárním zdrojem tepla i chladu pro budovu Line. Chybí jakýkoli výpočet potřebného počtu zemních vrtů a tím i počet TČ, z kterého vyplývá tepelný výkon. V dokumentaci nejsou vrty ani TČ řešeny a vydané územní rozhodnutí je neumísťuje, ani neřeší.

I v případě, že by vrty a na ně navazující části tepelných čerpadel nemusely být povoleny, musí být umístěny.

- Chladicí věže. „*Celkový chladicí výkon bude složen z chladicího výkonu TČ a z chladicích jednotek napojených na chladicí věže.*“ Počet chladicích věží a jejich umístění není řešeno v graf. části PD. Chladicí věže nejsou vydaným územním rozhodnutím umístěny.
- Strojovna chlazení
- Výměňková stanice
- Dieselagregát
- Dvě trafostanice
- Hlavní strojovna VZE včetně přívodů a odvodů vzduchu
- Retenční nádrže na dešťovou vodu

V půdorysech chybí tabulky místností, ze kterých by byla zřejmá podlahová plocha a účel jednotlivých místností. Jsou popsány pouze hlavní prostory a např. popis v 1NP „Zázemí zaměstnanců údržby TZB 17,6 m²“ je umístěn na cizím pozemku.

V rámci grafické části PD nekoresponduje podélný řez 2-2 s příčným řezem C-C v zastřešení atria (různé výšky a konstrukce).

Ve výkresu střechy není umístěno ani jedno technologické zařízení a nejsou uvedeny výšky konstrukcí zastřešujících atrium a výtahové šachty.

c) Dále není předloženo řádné požárně bezpečnostní řešení stavby, včetně zakreslení požárně nebezpečného prostoru.

V rámci doplnění PD - DUR DODATEK (30.7.2013) byl doplněn výkres situace – požárně bezpečnostní řešení s datem 10.6.2013. V této situaci však není zakresleno zmíněné dopravní řešení (změna z varianty 2b na var.1), které bylo důvodem pro DODATEK DUR.

K tvrzení úřadu, že tento výkres není třeba dokládat, je třeba uvést, že toto není pravdivé, neboť dle vyhlášky č. 503/2006 Sb., příloha č. 4 část D. písm. h), musí výkresová část dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby obsahovat i výkres požárně nebezpečného prostoru řešené stavby a sousedních objektů!

OSPH též žádá, aby dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. bylo přezkoumáno nadřízeným orgánem závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy, č. j. HSAA-4341-3/2012 ze dne 17. 4. 2012, vydané k dané stavbě, a to z důvodu, že toto stanovisko je kladné, ačkoli podklady, na jejichž základě bylo toto stanovisko vydáno, neumožňují vzhledem k výše uvedenému nedostatku dokumentace vydat stanovisko tohoto dotčeného orgánu v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu; uvedené stanovisko nemělo být souhlasné, ale vzhledem k výše uvedenému negativní.

Není prokázán soulad stavby s požadavky na využití území a na výstavbu; napadené územní rozhodnutí je vydáno též v rozporu s § 90 písm. c) a e) zákona č. 183/2006 Sb.

11. Dopravní řešení připojení na dopravní i pěší komunikace nesplňuje požadavky na bezpečnost a plynulost provozu na stávajících pojezdových i pěších komunikacích.

a) Nepřípustným řešením je napojení stavby dvěma vjezdy a dvěma výjezdy, které jsou situovány tak, že provozem na nich je ohrožována bezpečnost uživatelů pěších komunikací, které mají být veškerou dopravou zajiřďující a vyřizďující z této stavby kříženy.

Toto nebezpečí pro pěší uživatele chodníků je nepřijatelné na pěší komunikaci při ulici Jugoslávských partyzánů i Verdunská. Tyto pěší komunikace jsou velmi chodci vyřizeny a není tedy bezpečné je na dvou místech za sebou přerušovat sjezdy a výjezdy.

Navrhované dvojité vjezdy a výjezdy z objektu jsou z hlediska bezpečnosti uživatelů komunikací pro pěší naprosto nebezpečnou bariérou.

Výjezd automobilů bude též vyřadovat (s ohledem na frekvenci provozu v ulicích, kam jsou napojeny), stání na chodníku v této ulici (než bude moci auto vjet na komunikaci), což bude působit bariéru pohybu chodců (o šířce dvou pruhů!) a ohrožení bezpečnosti osob

(pohyb pěších je zde též frekventovaný – jedná se o přístup z této celé části Bubenče k metru, tramvajím a autobusům).

Uvedené platí i o vjezdu/výjezdu do ulice Verdunská, která je již v současné době vytřížena a pohyb automobilů, včetně jejich parkování a stání v ulici, již v současné době znemožňuje plynulý a bezpečný průjezd touto ulicí. Jakékoli navýšení dopravy (tj. např. právě povolení připojení další kapacitní budovy na tuto ulici) by tento stav již nepřijatelně zhoršilo.

Je třeba připomenout, že – s ohledem na charakter a kapacitu stavby – bude zejména ve špičkách všedního dne do nebo z výjezdu vést v zásadě setrvalý proud automobilů, na které není ulice Verdunská dimenzována.

Navíc výše uvedeně křížení dopravy automobilové a pěší (obě přitom s velkou intenzitou) v této, na takovýto provoz neuzpůsobené ulici, jde též zcela proti požadavkům na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.

Kromě porušení právních předpisů týkajících se ochrany životního prostředí a pohody bydlení (k tomuto viz výše) jsou zde tedy porušeny i právní předpisy týkající se požadavků na zachování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

Stavba ohrožuje řešením napojení dopravy na stávající uliční síť – přejezdem komunikací pro pěší – účastníky silničního provozu.

b) Odvolatel žádá též, aby bylo dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. přezkoumáno nadřízeným orgánem závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 6, Odbor dopravy a životního prostředí, č. j. OUR/407/12/11er ze dne 21.9.2012, k dané stavbě z hlediska dopravy, neboť toto stanovisko je kladné, ačkoli stavba nesplňuje – jak je uvedeno a odůvodněno výše – požadavky právních předpisů na zachování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu; uvedené závazné stanovisko je vydáno i v rozporu s § 2 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb. – toto stanovisko nemělo být souhlasné, ale vzhledem k výše uvedenému negativní.

c) Stavba též postrádá pravomocné rozhodnutí o povolení připojení na ulici Verdunskou.

Dne 20. 9. 2013 bylo sice Úřadem městské části Praha 6 – odbor dopravy a životního prostředí – vydáno pod č. j. MCP6 071579/2013 rozhodnutí, kterým se povoluje připojení parcely č. 1104/1 k. ú. Bubenč na komunikaci – ulici Verdunská v rámci stavby polyfunkční budova Vítězné náměstí, Bubenč, Praha 6, avšak toto rozhodnutí není pravomocné, neboť nebylo dosud řádně doručeno všem účastníkům řízení a navíc je proti němu podáváno odvolání.

Napadené územní rozhodnutí je vydáno též v rozporu s § 90 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb.

12. Dle § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavby umísťují tak, aby stavba ani její část nepřesahovala na sousední pozemek.

Návrh žadatele tuto podmínku nerespektuje, neboť stavba přesahuje do náměstí (do ulice Jugoslávských partyzánů) – přesahuje na pozemek p. č. 2082/1 a p. č. 2062/1.

Ani zde neuvádí úřad žádnou relevantní skutečnost, kterou by vyvracel důvodnost této námítky.

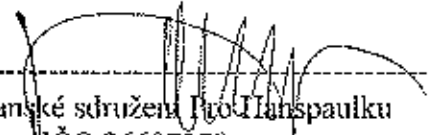
Zcela mimoběžný je zde odkaz úřadu na souhlas vlastníka daného pozemku, neboť souhlas kohokoli, nemůže nijak zhojit rozpor stavby s požadavkem právního předpisu.

Uvedené platí i o odkazu úřadu na regulační zásady, neboť ani tento dokument nemůže nijak zhojit rozpor stavby s požadavkem právního předpisu; regulační zásady nejsou závazné, na rozdíl od vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Nesprávný je i odkaz úřadu na stávající stavby, neboť se jedná o stávající, historicky daný stav. Nyní navrhovaná stavba musí splňovat požadavky současně platných obecně závazných právních předpisů bez ohledu na to, zdali tyto požadavky splňuje stávající okolní zástavba či nikoli.

Stavba je navržena v rozporu s § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a nelze ji tak umístit; napadené územní rozhodnutí je vydáno též v rozporu s § 90 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb.

Ze všech těchto výše uvedených důvodů podává Občanské sdružení Pro Hanspaulku toto odvolání a navrhuje, aby rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odbor výstavby, ze dne 5. 11. 2013, č. j. MCP6 060415/2013, bylo nadřízeným orgánem v celém jeho rozsahu zrušeno.

Občanské sdružení Pro Hanspaulku
IČO 26607379
se sídlem Matějská 2370/2, Praha 6, PSČ 160 00
Michael P o k o r n ý - předseda sdružení

Občanské sdružení
Pro Hanspaulku
Matějská 2/2370
160 00 Praha 6
IČ: 26607379

Poznámka: Jedná se o řízení s velkým počtem účastníků, a tedy dle § 144 odst. 5 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb. není odvolatel povinen podávat odvolání s potřebným počtem stejnopisů.

JUDr. Petr Kužvart
advokát se sídlem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967, PSČ 140 00
tel. č. 241 73 33 20, postfax č. 261 00 46 42,
e-mail: petr.kuzvart@ecn.cz
pracoviště: Ve svahu č. 531/1, Praha 4 - Podolí, PSČ 147 00,
tel. č. 241 43 29 72
IČ 66 22 01 49

Úřad městské části Praha 6

Doručeno: 18.12.2013

MCP6 100078/2013

listy: 1 přílohy: 2

mcp6es507db5a0

2

DOPORUČENĚ + e-mallem

Magistrátu hl. m. Prahy
odboru stavebnímu a ÚP

prostřednictvím

Odboru výstavby
Úřadu MČ Praha 6
Čs. armády č. 23
160 52 Praha 6

Kc sp.zn.: SZ MCP6 019177/2013/OV/Kot
K č.j.: MCP6 060415/2013

Krnc

V Praze dne 11.12.2013

Věc: **ODVOLÁNÍ** proti umístění stavby „Polyfunkční budova - Vítězné náměstí - Praha 6“ - dostavba bloku na Vítězném náměstí, vymezená ulicemi Jugoslávských partyzánů, severovýchodní hranou Vítězného náměstí a ulicí Verdunskou Praha 6, Bubeneč, Vítězné náměstí (dále jen „LINE“)

S datem 5.11. 2013 bylo vydáno napadené územní rozhodnutí, jež bylo prokazatelně vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu dne 11.11. 2013. Protože šlo o doručení veřejnou vyhláškou, končí odvolací lhůta právě dnes a toto podání je včasné. Napádáme jím všechny výroky a celé napadené rozhodnutí, a to z těchto

důvodů :

1. K věcnému, tedy architektonicko-urbanistickému posouzení řešení objektu využíváme posouzení renomované architektky-urbanistky s dlouholetou praxí v pražských památkových územích, Ing. arch. Marie Švábové (v seznamu autorizovaných architektů vedeném Komorou architektů zapsána pod č.00433):

V kapitole *Soulad stavby s veřejnými zájmy* (strana 19 napadeného rozhodnutí) odpovídá stavební úřad na námitky veřejnosti. Prakticky všichni protestující poukazují na nesoulad stavby „LINE“ s urbanistickou koncepcí a architekturou Vítězného náměstí i celé památkově chráněné zóny Dejvic. Stavební úřad reaguje na tyto připomínky veřejnosti argumentací přinejmenším

nepřesvědčivou. Snaží se marně prokázat, že budova "LINE" odpovídá *Regulačním zásadám* (URM 1995 + 1999) a původní Engelově urbanistické koncepci.

Při srovnávání výšky říms navrhovaného objektu s výškou stanovenou pro římsu Vítězného náměstí se srovnávají naprosto nesouměřitelné architektonické prvky:

Výrazná klasicizující římsa na domech Vítězného náměstí odděluje jasně dvě samostatné - architektonicky, konstruktivně i materiálem odlišné - části stavby: fasádu - plášť zděné části budovy - a střechu. Výška této římsy je z horizontu chodce vnímána jako výška zástavby vymezující prostor ulice nebo náměstí, udává jeho měřítko. Jde o jedinečný architektonický prvek v členění fasády.

„Římsa“ na budově "LINE" je pouze barevně zvýrazněná lamela - jedna z mnohých lamel ve fasádě "LINE". Byť by byla ve stejné výši jako římsa Generálního štábu, je s ní naprosto nesouměřitelná. Nemá sílu výrazného rozdělení stavby na svyslou fasádu a výrazně ustupující střechu - ostatně takové dělení ani konstrukci budovy "LINE" neodpovídá - nevymezuje výšku prostoru náměstí. Lehce zvýrazněná jedna lamela z mnohých na dynamické hmotě budovy žádnou výškovou hranici v prostoru náměstí neurčuje - sotva by někoho napadlo, že je to římsa. Hmoty budovy vstupuje do náměstí jako celek - předimenzovaná, nijak na měřítko svého okolí nenavazující a nercagující, lésný kontakt se sousední zástavbou působí násilně. Nevýrazná horizontála ve výši římsy sousedního domu ve Verdunské se rozhodně za římsu považovat nedá. Stejně by dopadlo srovnání s hřebenem střechy generálního štábu. Jde o jinak členěné hmoty, jinak pojedené stavby, odlišné řešené fasády a střechy.

Nelze než konstatovat, že budova "LINE" působí jako jednotná, byť výrazně plasticky formovaná hmota, která žádnou římsu ani hřeben střechy nemá. Není možné účelově nazývat stejným názvem naprosto nesrovnatelné entity!

Stejně nesmyslné je srovnání akcentů nároží generálního štábu a budovy "LINE". Zatímco akcenty Generálního štábu jsou vyvrcholením vertikálního členění budovy, „akcent“ nároží na budově "LINE" je svým projevem jakýmsi zvlněním její horizontálně členěné hmoty. Srovnání obou objektů jako vzájemně si odpovídajících v postavení na Vítězném náměstí je naprosto nesmyslné!

Podobně konkávní prohnutí na půdorysu segmentu kruhu vertikálně členěného (vysokým řádem) Generálního štábu není paralelní s volným tvarováním horizontálních lamel budovy "LINE" a totéž platí o nárožích (viz výše) i "podloubí." Měřítka parteru domů na náměstí nijak nízkému „podloubí“ neodpovídá.

Argument, že výška objektu z čelního pohledu nepřevyšuje hřeben štábu je opět pochybný - fasáda Generálního štábu je jasně završena výraznou římsou - výška střechy se uplatňuje proměnlivě v závislosti na vzdálenosti pozorovatele v druhém plánu. Budova LINE tvoří jeden celek, její římsa ji nedělí na dvě výrazně rozdílné části - opět se srovnává nesrovnatelné. Takzvaná „střecha“ budovy "LINE" není jasně oddělena, hmota budovy se uplatňuje jako jeden celek.

Stavební úřad žádnými argumenty nepodložil své prosté konstatování, že budova "LINE" je vzhledem k ostatní zástavbě památkově chráněného území z architektonického a urbanistického hlediska přijatelná. Pro posouzení vztahu novostavby k původní zástavbě je nutné definovat totožnost této zástavby z hlediska prostorové kompozice a architektonického ztvárnění, a následně vyhodnotit, do jaké míry novostavba odpovídá svému prostředí, to znamená v případě památkově chráněné oblasti - nakolik souhlasí s její identitou. Nebo totožnost svého prostředí poškozují a vnášejí do chráněného území chaos.

Pro totožnost zástavby Dejvic realizované podle Engelova návrhu jsou určující jasně vymezené prostory ulic a náměstí sevřenou zástavbou s vyrovnanou horizontální siluetou. Zástavba prostory ulic a náměstí především sceluje, nerozsbíjí. Každý dům je individualita, ale nepřekřikuje své sousedy, zachovává integritu své ulice, svého náměstí. Celá oblast je spojena jednotným, až přísným řádem. Výšku prostorů ulic a náměstí určují výrazné římsy, samostatně se uplatňuje vyšší parter, základní osnova členění fasád je geometrická, statická. V takové struktuře je možné postavit odlišný, dominantní objekt tam, kde k tomu prostorová kompozice vytvoří podmínky

(nedaleký Husův sbor ve Wuchterlově ul. - tradiční sídlo Hustiské teologické fakulty UK - završuje svůj prostor, není umístěn nahodile). Centrálně koncipované Vítězné náměstí takové podmínky neposkytuje, i laik cítí, že vyžaduje po svém obvodu k centru vyváženou zástavbu. Je zachován dopis profesora Engela z roku 1954, kde doslova zoufale protestuje proti dvěma objektům - Generálnímu štábu a ÚDA. Nebyl, jak se někdy mylně uvádí, jejich autorem. Jeho představa odpovídala vyvážené centrálně orientované zástavbě - objekty armády považoval za závažné porušení rovnováhy své koncepce. Rozdíl mezi civilním, klasicizujícím výrazem Engelovy architektury a křečovitým pathosem socialistického realismu armádních objektů je ostatně patrný na první pohled. V protikladu k Englově statické architektuře má budova "LINE" dynamický a organický, naprosto nekonvenční charakter, který do prostoru aktivně vstupuje silou, není schopná prostor jasně vymezovat, jak předpokládá koncepce náměstí i zástavby celé oblasti - naopak - porušuje jeho celistvost, vyžaduje ho pro sebe bez ohledu na sousední objekty, které svou dynamikou a předimenzovanou hmotou brutálně potlačuje. Měřítko, které budově dává husté lamely fasády, je v celé dějvické památkové zóně zcela cizí. Její realizace by znamenala porušení identity památkově chráněného území a znemožnění důstojné dostavby náměstí, vnesla by do něho nenapravitelný chaos..

Lidé mají právo na smysluplné prostředí podporující orientaci v prostoru a harmonii celku, které jim poskytuje existenciální podporu. Chaotické vztahy v zástavbě, šokující kontrasty jsou s takovými cíli v naprostém rozporu. Svým trvale naléhavým působením má chaotické prostředí destruktivní dopad na společnost.

Dále důrazně připomínáme, že výstavba objektu "LINE" v památkové zóně nenávratně poškodí autentickou identitu, památkovou hodnotu a kulturní pověst celé Prahy jako významného kulturního dědictví. Brutální zásahy do památkově chráněných zón i rezervace znamenají ve svých důsledcích i škody hospodářské - nelze přehlédnout, že jedinečné kulturní dědictví je i prvořadou hodnotou ekonomickou.

V závěru obsahové analýzy záměru zdůrazňujeme připomínku nejzávažnější: prostor výzumu Vítězného náměstí by měl být řešen jako celek - postupná zástavba jednotlivými objekty bez vyřešení celého náměstí s přilehlým okolím je nepřijatelná a pro výsledek velice riskantní!

Dále: ...*"výška navrhovaného objektu je shodná s výškou hřebene navazujících budov, výška římsy přechází plynule z okolní zástavbyjednotně koncipované měřítko okolní zástavby tak není atakováno"* - je naprosto nekvalifikovaná argumentace. Každý skutečný architekt ví, že měřítko zástavby není možné definovat pouze hlavními rozměry objektu. Je určováno především dalším členěním jeho hmoty (např. výška podlaží, rozměry otvorů atd.).

Z těchto všech důvodů je vítězný návrh neveřejné developerovy soutěže nyní předložený k umístění zcela nepřijatelný a jakékoli pokusy o realizaci jednotlivých objektů bez vyřešení celku považujeme za plýtvání penězi města a za úspěšnou cestu k jeho zohyždění.

Závazné stanovisko OPP MHMP z 9.3. 2012 se vůbec nevyrovnává s naznačenou problematikou, ale ani s požadavky na výstavbu v památkové zóně ve smyslu vyhl. č. 10/1993 Sb. HMP (ani neveřejná architektonická soutěž, ani DÚR naprosto arogantně nerespektovaly omezující podmínky kogentních ustanovení této vyhlášky. Četli ji památkáři, projektant a úředníci stavebního úřadu někdy?? Vypadá to, že nikoli!). Je věcně naprosto pochybné a nepoužitelné. Orgán státní památkové péče zde jednoznačně selhal. nezbyvá, nežli veškerá závazná stanoviska orgánu státní památkové péče v této věci podrobit přezkoumání v režimu § 149 odst. 4 správního řádu. Připustnost záměru za podmínky předložení barevnosti a materiálového řešení fasád orgánu selhavšímu v tom podstatném, je spíše černým humorem, možná Mgr. Janem Kněžínkem pojatým jako svérázný dárek městu a jeho obyvatelům na rozloučenou...

2. Prohuka - stavební pozemek se nachází v těžce zatíženém území, jehož únosná zátěž daná závaznými limity antropogenní zátěže je zde zjevně dosažena a v některých směrech (ekvivalentní hodnoty akustického tlaku ve vnějším chráněném prostoru staveb pro bydlení, některé imise z ovzduší) je i překračována. Pro tuto problematiku platí následující ústavní a zákonná úprava, aktuálně interpretovaná správněsoudními rozhodnutími, jež se týkají zástavby v hlavním městě. Jde o toto:

Ústavní pořádek ČR obsahuje dle čl. 112 Ústavy rovněž **Listinu základních práv a svobod** (č. 2/1993 Sb., dále jen Listina), jež ve svém čl. 35 odst. 1 přiznává každému (tedy každé fyzické osobě) právo na příznivé životní prostředí. Je to rovné právo pro všechny osoby. Listina to říká ve svém čl. 1 jednoznačně: „*Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcižitelné, neproměnitelné a nezrušitelné.*“ Příznivé životní prostředí není definováno jako antropogenně nedotčené prostředí - to ve střední Evropě už prakticky vymizelo - ale jako prostředí antropogenně zatěžované pouze podlimitně, tedy prostředí znečišťované a zatěžované důsledky lidské činnosti včetně všemožných fyzikálních, chemických či biologických emisí a činitelů (včetně hluku, světla, různých záření, zápachu atd.) v míře, jíž připouští české zákony (čl. 35 odst. 3 Listiny), tedy jež nedosahuje mezních hodnot, limitů, jež nepřekračuje meze tolerance a přípustné četnosti překročení předepsaných hodnot apod.

Tuto základní ústavní ideu dále rozvíjí **zákon o životním prostředí** v platném znění (č. 17/1992 Sb.). Definuje únosné zatížení území, a to v ustanovení § 5: „*Únosné zatížení území je takové zatížení území lidskou činností, při kterém nedochází k poškození životního prostředí, zejména jeho složek, funkcí ekosystémů nebo ekologické stability.*“

Dále definuje znečišťování životního prostředí ve svém § 8 odst. 1: „*Znečišťování životního prostředí je vnášení takových fyzikálních, chemických nebo biologických činitelů do životního prostředí v důsledku lidské činnosti, které jsou svou podstatou nebo množstvím cizorodé pro dané prostředí.*“ Toto znečišťování může být podlimitní, tedy dovolené, nebo nadlimitní, tedy protiprávní tj. nezákonné a protiústavní.

Dále definuje poškození životního prostředí ve svém § 8 odst. 2: „*Poškození životního prostředí je zhoršování jeho stavu znečišťováním nebo jinou lidskou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy.*“ Poškození prostředí je již jednoznačně pouze nadlimitní a tedy protiprávní.

V § 11 tento zákon stanoví, že: „*Území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení.*“

V § 12 pak uvádí „*Přípustnou míru znečišťování životního prostředí určují mezní hodnoty stanovené zvláštními předpisy; tyto hodnoty se stanoví v souladu s dosaženým stavem poznání tak, aby nebylo ohrožováno zdraví lidí a aby nebyly ohrožovány další živé organismy a ostatní složky životního prostředí. Mezní hodnoty musejí být stanoveny s přihlédnutím k možnému kumulativnímu působení nebo spolupůsobení znečišťujících látek a činností.*“

Konečně v § 13 je definována zásada předběžné opatrnosti, reagující na nevyhnutelně pouze dílčí poznání reálných souvislostí a na běžnou míru nejistoty a pravděpodobnosti, jež provází lidské poznání světa: „*Lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit.*“

Z uvedeného je zřejmý ústavní a zákonný zákaz zatěžování kteréhokoli území nad přípustnou míru, jíž opět jako u příznivého životního prostředí definuje jeho zatěžování lidskou činností pouze v podlimitním rozsahu.

K tomu je nutno doplnit, že ústavodárce zahrnul důležitá ustanovení do ústavní úpravy základního práva na vlastnictví. V čl. 11 Listiny odst. 3 se stanoví: „*Vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmou práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.*“

Je tedy zřejmé, že ústavní pořádek stanoví jednoznačná omezení výkonu vlastnického práva tím, že tím nesmí být způsoben nadlimitní stav environmentální zátěže území ani poškozování lidského zdraví a v rozporu s obecnými zájmy, mezi něž nepochybně patří zájem na zachování obyvatelnosti území a uchování příznivých životních podmínek. To tedy platí zejména pro nové záměry. Řada již realizovaných antropogenních záměrů způsobila v minulosti nadlimitní zátěž složek životního prostředí a dotčených území. To je právně řešeno možností vydání dočasných výjimek (taková zákonitá možnost je stanovena v zákonech o veřejném zdraví, o vodách, o ochraně ovzduší i jinde). Takového přechodného a výjimečného období má být vždy využito k opatřením, jež mají vést k postupné redukce zátěže na podlimitní úroveň.

U nových záměrů je nutno zcela nekompromisně trvat na dodržení a nepřekračování imisních limitů a hlukové zátěže, případně dalšího působení na okolí nad míru stanovenou právními předpisy, a to v kontextu již existujícího pozadí antropogenního původu. V českém právním řádu není právní opora pro to, aby byl odsouhlasen, umístěn a povolen záměr, u něhož je již od počátku spolehlivě dokumentováno, že spolu s již existujícím antropogenním zátěžovým pozadím v lokalitě překročí závazné limity nebo jejich již existující překračování dále zvýší. Takový výsledek lze dosáhnout pouze v rozporu s právním řádem tohoto právního státu.

Z výše uvedeného rovněž jasně vyplývá, že nemá ústavní oporu dělení občanů (kteří jsou si navzájem rovni ve svých ústavně zaručených právech) na ty, kdo budou mít zachováno příznivé (jci podlimitně zatčžované) životní prostředí a na jiné, kterým bude zhoršen stav jejich životního prostředí nad přípustné limity a např. argumentovat vysokou četností těch prvých proti nízkému počtu těch druhých, protože ústavní pořádek stanoví rovné právo na příznivé životní prostředí pro každého. I kdyby bylo něco takového právním předpisem stanoveno, bylo by takové ustanovení ústavněsoudním přezkumem zrušeno.

Z uvedeného přehleda plyne závěr: Veškeré navrhované zásahy v území musí být provázeny přesvědčivým průkazem, že jejich uskutečněním nedojde k překročení přípustné míry zatčžování a znečišťování prostředí, tedy k nadlimitní zátčži území. Pokud již objektivně v důsledku lidské činnosti existuje v daném území nadlimitní zátčž, tedy protiprávní stav, pak je nutno u navrhovaného zásahu podat přesvědčivý průkaz toho, že provedením tohoto zásahu, případně dalších souběžných opatření v území nedojde ani v minimální míře k pñtížení nadlimitní zátčže nebo bude zajištěn pokles zátčže pod předepsané mezní hodnoty - limity. Bez takového průkazu je odsouhlasení, umístění nebo povolení zásahu nezákonné, ba protiústavní a příslušné dotčené orgány i stavební úřady, jež mají hájit vymezené veřejné zájmy a místo toho souhlasí se způsobením bezpráví nebo s jeho prohloubením, závažným způsobem porušují zákon a jednají hrubě chybně.

Dne 12. května 2011 byl vynesen rozsudek Městského soudu v Praze jako soudu správního ve věci sp. zn. 10 Ca 62/2009 a s datem 30.5. 2011 pak i rozsudek ve věci sp. zn. 10 Ca 61/2009. Původně šlo o tři samostatné spory, kdy žalovala společnost Corinthia Panorama s.r.o. a v téže době žaloval dvakrát i Ateliér pro ŽP, o.s. (zde byla sp.zn. původně 10 Ca 67/2009). Obě žaloby směřovaly proti Magistrátu hl. m. Prahy jako odvolacímu orgánu v územním řízení na umístění stavby "EPOQUE Pankrác - hotel". Soud posléze oba spory spojil ke společnému projednání. Věc vedená pod sp.zn. 10 Ca 61/2009 se pak týká stavby "EPOQUE Pankrác - bytový dům".

Nejpodstatnější žalobní bod v obou sporoch byl v žalobách Ateliéru pro ŽP, o.s. a se týkal faktu, že již v době územního řízení byly v daném území dosaženy nebo i překračovány limity přípustné zátčže hlukem a imisemi z ovzduší. Předmětné stavby, stejně jako řada obdobných paralelně prosazovaných developerských záměrů, které na území Pankrácké pláně a jejího bezprostředního okolí k tomuto stavu dále přispějí. Za těchto podmínek žalobce považoval další pñtíčžování již existující zátčže v území za protiprávní.

Soud tuto námitku - žalobní bod plně akceptoval a při ústním přednesu odůvodnění sdělil následující:

Argument překročení únosné zátěže území (hlukem, imisemi z ovzduší) je důvodný. Podklady pro řízení toto prokazují. Dotčený orgán ochrany ovzduší ve svém stanovisku problematiku stavu ovzduší prakticky neposuzoval, pouze paušálně odkázal na závěry zjišťovacího řízení EIA, kde se ale tato problematika podrobně nepojednávala, takže by se snad kvality ovzduší mohl týkat zcela pouze obecný odkaz na opět obecně formulovanou povinnost zabývat se dalšími připomínkami ve vyjádřeních obdržných v rámci zjišťovacího řízení. Toto je však zcela nekonkrétní. MŽP sice v režimu § 149 odst. 4 správního řádu přezkoumalo závazné stanovisko OOP MHMP a potvrdilo je, nicméně danému problému věnovalo asi 5 řádků a z těch nic podstatného neplyne. DOSS nedostály svým povinností a nedošlo k náležitému vypořádání vznesených námitek.

To podle soudu platí i pro Hygienickou stanici hl. m. Prahy a její stanovisko. MZd rovněž přezkoumávalo v rámci odvolacího řízení toto závazné stanovisko a na základě akustických studií popisujících stav v roce 2008 a výhled do budoucna (2010) uznalo výslovně, že jsou limity pro vnější ochranný prostor staveb překračovány a do budoucna budou rovněž překračovány. Přesto potvrdilo platnost stanoviska hygienika.

DOSS podle soudu vycházely z toho, že nadlimit je v daném území již víceméně obvyklý a že projednáváný záměr k zhoršení stávajícího stavu přispěje pouze minimálně. Vlivem jeho uskutečnění a provozu se stav v lokalitě výrazně nezhorší. Takový přístup soud rozhodně odmítl s tím, že platí zákon a Obecné technické podmínky pro výstavbu v hl.m. Praze (OTPP), kde se opakovaně odkazuje na limity a nutnost jejich dodržení. Limity jsou tu tedy proto, aby byly dodržovány. Tak, jak předvedly správní úřady v této věci, nelze přistupovat k umístění a povolení staveb. V nadlimitně zatíženém území lze situovat jen novostavby s nulovým příspěvkem k zátěži území nebo zároveň s jejich odsouhlasením musí být jinak zajištěno snížení zátěže - např. opatřením, že se doprava na pozemních komunikacích povede jinudy apod.

Hygienik zcela rezignoval na ochranu venkovního chráněného prostoru staveb a vycházel z vyšší neprůzvučnosti nových oken, ale stavbu nelze posuzovat jako umístitelnou s odkazem na její minimální příspěvek k zátěži v území. Tato ani další prosazované stavby v daném území nejsou nijak minimalistické - má jich být celkem 8 nebo 9 a i kdyby každý záměr znamenal navýšení hlukové zátěže jen o 0,3 dB (Aeq.), pak by se v území zvedla hluková zátěž jejich uskutečněním velmi výrazně. Limity jsou závazné - zákony i OTPP stanoví jejich závaznost. Nelze tedy do takového území umísťovat další záměry, pokud není zajištěno, že nebudou limity překračovány, aniž by byly tedy stanoveny a vytvořeny další reálné podmínky k dosažení podlimitu.

Soud nevyloučil možnost umístit v již nadlimitně zatíženém území další záměr, stejně jako v podlimitně zatíženém území umístit záměr, který zřejmě zajistí sám spolu s existujícím pozadím překročení limitů. Sdělil však důrazně a jednoznačně, že takový nový zásah musí být řešen takovým způsobem - nebo provázen takovými dalšími opatřeními v území, aby se zajistil i po jeho zhotovení právní stav v území, tedy podlimitní zátěž.

Oba rozsudky mají mimořádný význam pro jakékoli projednávání a odsouhlasování zásahů či záměrů navrhovaných v území, kde jejich vlivem může dojít k překročení některého z limitů přípustné zátěže v území, tedy k překročení přípustné hlukové či imisní zátěže, ale i zátěže seismickými otřesy apod. Oba již potvrdil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č.j.:1As 135/2011 - 246 ze dne 30.1. 2012 a č.j. 9 As 28/2012 - 135 ze dne 1.2. 2013. Oba rozsudky jsou veřejně přístupné, po přezkumu NSS jsou pravomocné. Týkají se obdobného prostředí plošiny na výšinách nad pražskou kotlinou - pouze pankrácká pláň je na je od historického centra města a Device jsou na sever od ní. Pokud jde o morfologii krajiny a hlavní zdroj zátěže z dopravy na pozemních komunikacích, jde o plně srovnatelná území, jejich urbanistické řešení je ovšem odlišné, stejně jako vývoj urbanizace v nich. Pankrácká pláň není památkovou zónou. Centrum Dejvic po zásluze ano!

Rozsudky jsou svým právním názorem podstatné pro jakékoli projednávání a odsouhlasování zásahů či záměrů navrhovaných v území, kde jejich vlivem může dojít k překročení

některého z limitů přípustné zátěže v území, tedy k překročení přípustné hlukové či imisní zátěže, ale i zátěže seismickými otřesy apod. Je vždy na žadateli, aby podal přesvědčivý průkaz zachování nebo dosažení podlimitní zátěže i při plném provozu zamýšleného záměru. Tento průkaz nebyl předložen. Záměr mohutné polyfunkční budovy je v tomto smyslu podstatně nepříznivější než např. bytový objekt, protože kumuluje podstatně větší dopravní obsluhu, jež má průběžný charakter (po celý pracovní den). Bytový objekt obecně vzato má ranní a odpolední dopravně-obslužnou špičku, a to je vše. V lokalitě s docházkovou vzdáleností na všechny druhy MHD by zátěž z dopravní obsluhy provozu rezidenční stavby byla pravděpodobně ještě nižší, než srovnatelného objektu v jiných, z hlediska hromadné dopravy osob méně příznivých lokalitách.

3. Ve smyslu výkladu v bodě 2 tohoto podání, závěrů zjišťovacího řízení EIA a obsahu správního spisu konstatujeme, že hlukové limity jsou již nyní v území dosahovány a překročeny, dokonce i při aplikaci korekce pro starou hlukovou zátěž - viz závěr zjišťovacího řízení EIA z 21.2. 2013, str. 44 - toto konstatování je ve fázi územního řízení účelově překryto chlácholním, avšak proti konstatování orgánu EIA a výsledkům rozptylové studie tehdy ani dosud žadatel žádné námitky nevznese. Chlácholivá konstatování hlukové studie pořizované developrem na hodnověrnosti konstatování závěrů EIA nemohou nic změnit.

Není přitom pravdou, že lze změnu hlukové zátěže v rozmezí 0,1 - 0,9 ekvivalentního d13 považovat za nehodnotitelnou. Vzhledem k přípravě a někde i zahájení výstavby dalších záměrů v okolí - Vítězné nám. Dejvice Center, Přístavba č.p. 892 - rozšíření podzemních garáží, „Revitalizace Jugoslávských partyzánů 1580/3, k.ú. Dejvice“ a probíhající výstavba vedle hotelu Diplomat - všude lze očekávat (alespoň v hlukových studiích placených stavebníky) takové "nehodnotitelné" zvýšení. V případě užití metodického pokynu Hlavního hygienika by se vždy nárůst v jednotlivých izolovaně posuzovaných případech rovnal nule. To je ovšem v hrubém rozporu s úsudkem správních soudů ve výše uvedených rozsudcích (bod 2. tohoto podání) a navíc jde o pouhý metodický návod, o kterém není doklad, že by byl publikován v oficiálním vládním Věstníku pro orgány krajů a obcí nebo jinak (Sbírka zákonů). Pouze pak by alespoň výkonem moc státu mohl zavazovat. Nejde o obecně závazný právní předpis a zákon upravující závaznou zásadu předběžné opatrnosti má všobecnou závaznost a vysokou právní sílu, kterou nelze omezovat nebo modifikovat "metodickým návodem" ministerského úředníka, jakým Hlavní hygienik je.

Z hlediska koncentrace sledovaných škodlivin z ovzduší je v závěrech zjišťovacího řízení konstatováno již nyní překračování imisního limitu benzo(a)pyrenu (str. 38 závěru zjišťovacího řízení EIA) a v podstatě dosažení limitu pro koncentrace polévatého prachu frakce PM₁₀, a to tak, že již nyní dosahují 29,2 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ v ročním průměru, přičemž 24-hodinové průměry dosahují až maxima 232 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ a k překračování denního limitu dochází v četnosti 8,53 %, což téměř dosahuje 9,5 % a je zřejmé, že přípustné koncentrace jsou víceméně vyčerpány a záleží pouze na četnosti a délce doby se zhoršeným rozptylem v tom kterém roce, zda bude limit dosažen, překročen nebo nikoli. Do takového území další podstatný cíl a východisko jízdy IAD nelze umisťovat, a to již s ohledem na zásadu předběžné opatrnosti (§ 13 zákona č. 17/1992 Sb., v platném znění). Je podezřelé, že se nic neuvádí o ještě zdravotně rizikovější frakci polévatého prachu PM_{2,5}, jež je od března 2011 povinně rovněž sledována.

Není pravdou, že by provoz budovy znamenal neměřitelné či jinak bagatelní vzrůst zátěže - nárůst maximální denní koncentrace PM₁₀ má být až 5 $\mu\text{g}/\text{m}^3$, což může samozřejmě i bez vnějších atmosférických vlivů znamenat dosažení a překročení 35-denního tolerovaného překračování denního limitu 50 $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Máme zde tedy názorný případ, na který by bez dalšího měla být zásada předběžné opatrnosti aplikována.

Není tedy doložen hodnověrný průkaz toho, že zhotovením záměru a souvisejícími zásahy a opatřeními v území se hluková zátěž dostane na podlimitní úroveň a že imisní zátěž z ovzduší, tedy zejména pokud jde o benzo(a)pyren bude rovněž podlimitní. Naopak u PM₁₀

nelze vyloučit, že právě provoz tohoto záměru bude posledním zásahem, který v kumulaci s již dosaženým pozadím bude znamenat překročení limitu. Stavbu tedy nebylo možno po právu umístit. Orgán ochrany veřejného zdraví zjevně zcela selhal a odsouhlasil protiprávní zásah. Souhlas hygienika z 28.2. 2013 je nepoužitelný a musí být přezkoumán v režimu § 149 odst. 4 správního řádu.

Orgán ochrany ovzduší rovněž hanebně selhal a v závazném stanovisku (OŽP MIIIMP z 22.3. 2013) odsouhlasil záměr s nadlimitní zátěží v území (benzo(a)pyren) a s rizikem dosažení nadlimitu i v polétavém prachu PM₁₀. Musí být přezkoumán v režimu § 149 odst. 4 správního řádu.

4. Je naprosto nepřijatelné, aby stavba zasahovala do funkčního využití ZMK - zeleň městská a krajinná. Výmluvy ÚRM (24.1. 2013) s tím, že *"mírný přesah je v mezích nepřesnosti kresby územního plánu"* nelze akceptovat. Jde o hrubý přesah mimo běžné rozměry architektonických detailů (balkony, arkýře, rizality), jejichž plasticita v řešení fasád je tolerována. Arogantní rozpor s územním plánem je v tomto bodu naprosto jasný. Jde o vykloučení mohutné masy průčelí (jak může stavební úřad toto nazývat "arkýřem?"), jež nelze tolerovat. Má do budoucna i precedenční a návodnou povahu.

Ne dost na tom! Záměr dostal dne 18.6. 2012 od odboru územního plánu MHMP tzv. "úpravu" směrné části platného územního plánu města č. U 1073/2012, a to z již tak vysokého kódu míry využití území "I" na kód "S" !

Tento postup byl nezákonný hned ze dvou podstatných důvodů, a to jednak metodický pokyn k územnímu plánu (nikoli ÚP sám ve své nesporné závaznosti!) zná stupňování kódů až po písmeno K. Každému kódu je vymezen koeficient maximálního rozsahu podlažních ploch a koeficient minimálního rozsahu zeleně. Dotud má věc sice z hlediska právní závaznosti pochybnou, ale z obsahového hlediska nespornou a jasnou logiku. Jsou tu definice, kódy znamenají navzájem nastavenou jasnou odlišnost. Kód "S" ovšem není definován ani v územním plánu, ani v na něj navazujícím metodickém pokynu. Natož aby byl definován závazným a jednoznačným způsobem. Ve zvrácené územně-plánovací praxi v Praze je užíván k "úpravám", jejichž podstatou je vždy individuální určení příslušných koeficientů - jak jinak - přesně na míru konkrétním záměrům, se kterými stavebníci na OÚP MIIIMP přišli! Kód "S" je popřením jakékoli logiky definování a dodržování kódů a jistoty daných limitních koeficientů intenzity využití území. Je dokonalým dosavadním završením pestrých úředně-developerských snah o eliminaci územního plánování, jeho závazných úkolů a cílů ve smyslu § 18 - 19 stavebního zákona! Takový kód není tedy definován a jeho koeficienty jsou libovolné, vždy ad hoc určované. Je pravdou, že v legendách výkresů platného územního plánu Prahy je zmíněn, je mu přiděleno grafické značení. Definován ale nijak není. Jeho použití je v rozporu s územním plánem jako závazným opatřením obecné povahy, se stavebním zákonem i se zdravým rozumem. Již toto dostačuje ke zrušení umístění stavby na základě tohoto "kódu" projednané a odsouhlasené!

Nicméně i kdyby těchto důvodů nebylo, bylo by zapotřebí přihlídnout k tomu, že je to usnesení rozšířeného senátu NSS, jež v nedávné době konstatovalo zcela jasně, že takovéto "úpravy" jakoby směrné části ÚP jsou zákonem aprobovány pouze tehdy, jsou-li projednány jako opatření obecné povahy s veřejností a veřejně také doručovány ediktálním způsobem i způsobem umožňujícím dálkový přístup ve webové soustavě elektronického spojení. Musí tedy odpovídat příslušným ustanovením stavebního zákona (dosávají se na úroveň změn závazné části ÚP) a subsidiárně také obecné procesní úpravě v § 171 - 174 správního řádu. Těmto požadavkům prokazatelně "úprava" územního plánu hl. m. Prahy č. U 1073/2012, vydaná OÚP MIIIMP s platností od 18.6. 2012, její projednání a schválení neodpovídaly a odpovídat nemohly. Je nutno ji jako nezákonný a nicotný správní paakt odklidit a konstatovat její neplatnost.

Průto požadujeme, aby OÚP MIIIMP (v případné autorceduře) nebo MMR v rámci

přezkumu prohlásily tuto úpravu v souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS č.j.: I Aps 2/2013 - 116 ze dne 17. září 2013, jež má odvolací orgán prokazatelně k dispozici a jež je veřejně přístupné, za nicotnou. Analogicky lze užít přezkumu podle § 149 odst. 4 správního řádu, protože "úprava" územního plánu je závazná a stavební úřad ji musí v územním řízení respektovat a s jejím užitím se provádí průkaz souladu záměru s územním plánem.

Alternativou v případě neprovedení odvolacího přezkumu tohoto závazného podkladu rozhodování může být následný návrh na zrušení "úpravy" ÚP spojený se žalobou na zrušení územního rozhodnutí i rozhodnutí vydaného po odvolacím přezkumu. Je otázkou, zda by pak úřední osoby vědomě nerespektující zákony a judikaturu správních soudů neměly být potrestány za zneužití pravomoci úřední osoby.

5. Je nezbytno rovněž přezkoumat věcně neobhajitelné konstatování dotčeného orgánu ochrany krajinného rázu, tedy OŽP MÚMP v souhrnném vyjádření z 22.3. 2013, že totiž předmětná kolosální, atypická, zjevně předimenzovaná (i co do výšky) a zřejmě provokativní stavba nemá na krajinný ráz žádný vliv a tento ráz nemůže být změněn ani snížen a krajinný ráz urbanizované krajiny není tedy dotčen.

Stavba byla záměrně koncipována jako mohutná místní dominanta, vévodící blízkým i vzdálenějším pohledům a zasahující výrazně i do převážně klasicky formované střešní krajiny Dejvic. Přezkum ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu je tu zcela nezbytný a my jej požadujeme.

6. K šíři podaných odvolacích důvodů a jejich přípustnosti sdělujeme:

§ 89 odst. 4 stavebního zákona sice stanoví, že sdružení vstoupivší do územního řízení podle zvláštního předpisu může v územním řízení uplatňovat námitky, pokud je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Nicméně vedle toho jsou všichni účastníci včetně sdružení ze zákona oprávněni namítat každé porušení ustanovení obecně závazných předpisů a ignorování veřejných zájmů, jež v řízení vyjde najevo.

To vyplývá z ústavní doktriny právního státu a z ní je pak odvinuta jak povinnost úřadů vydávat pouze zákonné správní akty (§ 2 odst. 1 správního řádu) v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu) a v odvolacím řízení přezkoumat napadené rozhodnutí i je předcházející řízení z hlediska souladu s právními předpisy v plném rozsahu, bez ohledu na obsah odvolání a rozsah odvolací argumentace (§ 89 odst. 2 správního řádu). Z toho lze lehce dovodit, že jakákoli námitka či jakýkoli odvolací důvod nelze opomenout, pokud jejich podstatou je tvrzení protiprávnosti nebo ignorace veřejného zájmu. V tomto smyslu jsou tedy všechny námitky kteréhokoli účastníka, splňující uvedenou vlastnost, přípustné a stejně tak i odvolací důvody. Správní orgány se jimi musejí zabývat a rozhodnout o nich, jinak by jejich rozhodnutí nevyhnutelně trpělo neúplností předepsaného komplexního právního přezkumu věci před vydáním rozhodnutí nebo při odvolacím přezkumu napadeného rozhodnutí.

Každé správní rozhodování musí být vedeno v souladu se zákony i mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí českého právního řádu, a správní orgán musí dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 1 a 4 správního řádu). Proto je účastník oprávněn namítat vždy, kdy je předmětné rozhodování vedeno způsobem, který naznačuje vysokou pravděpodobnost nezákonného nebo veřejnému zájmu odporujícího výsledku. Za takové situace, jež před orgány účastníky tohoto konkrétního rozhodování opětovně nastává v prostředí ústavně proklamovaného právního státu, je účastník řízení přímo dotčený rozhodováním oprávněn požadovat, aby správní orgány rozhodovaly v souladu s právem a šetřily veřejné zájmy a pouze pokud tak učiní, bude zásah do jeho subjektivních práv a oprávněných zájmů spravedlivý a po právu. Proto v situaci selhávání správních orgánů má účastník právo namítat v rámci svého vyjádření nebo

odvolání veškeré nezákonnosti, jež v řízení aktuálně existují nebo hrozí a veškerá krácení veřejného zájmu, který - je-li porušen nebo nerespektován - znamená dříve či později i krácení práv a nároků subjektů práva.

Obdobné postavení má i odvolatel jako občanské sdružení vstoupivší do řízení podle § 70 odst. 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb., a to s dále uvedenými odchylkami.

Podle kogentní zákonné úpravy v § 70 odst. 1 téhož zákona se *"Ochrana přírody podle tohoto zákona uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení..."*. Žádné takové sdružení - tedy ani odvolatelé - nebývají svými členy zakládáno s tím, že se bude specializovat na pouhé procesněprávní chyby orgánů veřejné správy, jež bude následně žalovat u správních soudů. Jeho členové mají ústavní právo na příznivé životní prostředí a v tomto rámci je nutno chápat také jejich přímou účast na ochraně přírody a krajiny a v případě proběhnutí procedury BIA (alespoň tedy zjišťovacího řízení) je právo občanských sdružení vyjadřovat se i k jednotlivým složkám ŽP a k jednotlivým antropogenním zátěžím v území a jejich změnám ve vztahu k právně závazným limitům. Z principu je sdružení oprávněno se vyjadřovat i žalovat širší problematiku zásahů do prostředí, a to již proto, že životní prostředí je nedílným veřejným statkem a poškození některé jeho složky má přímé dopady jak do přírody, tak i do zdraví lidí. To to plně ústavně konformní přístup, který již v minulosti Městský soud v Praze aplikoval (viz např. rozsudek tohoto soudu ve věci sp.zn. 10 Ca 32/2006, navíc potvrzený i rozsudkem NSS pod sp.zn. 9 As 88/2008).

Obě odvolavší se sdružení byla založena obyvateli Prahy k hájení jejich zcela legitimních práv ústavou zakotvených a na obranu veřejných zájmů, troufale opuštěných a nehájených orgány k tomu ustavenými a z prostředků občanské společnosti vydržovanými.

7. Konstatujeme, že je přinejmenším překvapující, že ani ve výrokové části, ani v odůvodnění není jednoznačně identifikována DÚR, jež je předmětem projednávání - přinejmenším kdo ji vypracoval (uveďme arch. Radana Hubičky jako projektanta na str. 8 rozhodnutí je zcela nedostatečné) a především s jakou datací. Žádná grafická příloha nebyla k rozhodnutí ani připojena. Jde tedy o zaměnitelnou dokumentaci se zaměnitelnými součástmi. Není vůbec jisté, zda úřadem ověřená dokumentace bude totožná s tou, jež byla v územním řízení projednávána. Jde o hrubou chybu stavebního úřadu, způsobující neurčitost, zpochybnitelnost a zaměnitelnost klíčových součástí DÚR, jež by měly být ověřeny a předány obci i stavebníkovi jako závazné doklady pro další přípravu a zhotovení stavby.

8. K neuvěřitelnému výkladu pojmu jako je hřebeň a římsa ze strany stavebního úřadu (na str. 25 rozhodnutí) doplníme výklad v době co možná nejkratší

9. Pro značný rozsah a pestrost problematiky umístování předmětné stavby podáváme toto odvolání s výhradou budoucího doplnění o další odvolací důvody, případně i rozšiřující argumentaci k důvodům již zpracovaným a včas podaným..

10. Pro komplexní zachycení přípravy této vysoce sporné stavby připojujeme jako přílohu tohoto podání článek Jakuba Bachtíka "KLETBA LEDNÍHO MEDVĚDA" z Věstníku Klubu za starou Prahu, čísla 1/2013, str. 10 - 15.

Vzhledem k výše uvedenému požadujeme, aby po přezkumu podkladových stanovisek a "úpravy" územního plánu č. U 1073/2012 bylo rozhodnutí Úřadu MČ Praha 6 vydané s datem 5.11. 2013 a pod sp.za.: SZ MCP6 019177/2013/OV/Kot

zrušeno,

případně změněno v tom smyslu, že se žádost **z a m í t á** a řízení **z a s t a v u j e** .

Ing. Jiří Hač
nar. dne 5.8.1942
bytem Verdunská 818/39
160 00 Praha 6

I Ing. Jan Rada
nar. dne 31.5.1951
bytem Verdunská 818/39
160 00 Praha 6

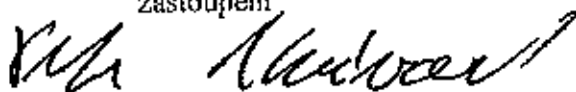
spoluvlastníci sousedícího bytového domu č.p. 818 na pozemku č. parc. 1095 v kat. území Bubeneč

Občanské sdružení Bubeneč sobě
IČ: 22885374
sídlem Slavičkova 153/17
160 00 Praha 6

Ateliér pro životní prostředí, o.s.
IČ: 694577 60
sídlem Ve svahu 531/1
147 00 Praha 4

sdružení účastná ve smyslu § 70 zákona č. 114/1992 Sb., v platném znění

zastoupení

JUDr. Petrem Kužvariem, advokátem se sídlem Za
Zelenou liškou 967, Praha 4, PSČ 140 00, vedeným
v seznamu České advokátní komory v Praze pod č.
2545 na základě písemných plných mocí

